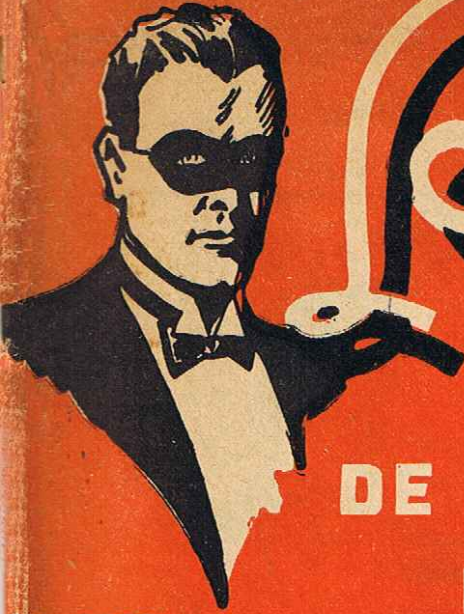

NIEUWE AVONTUREN

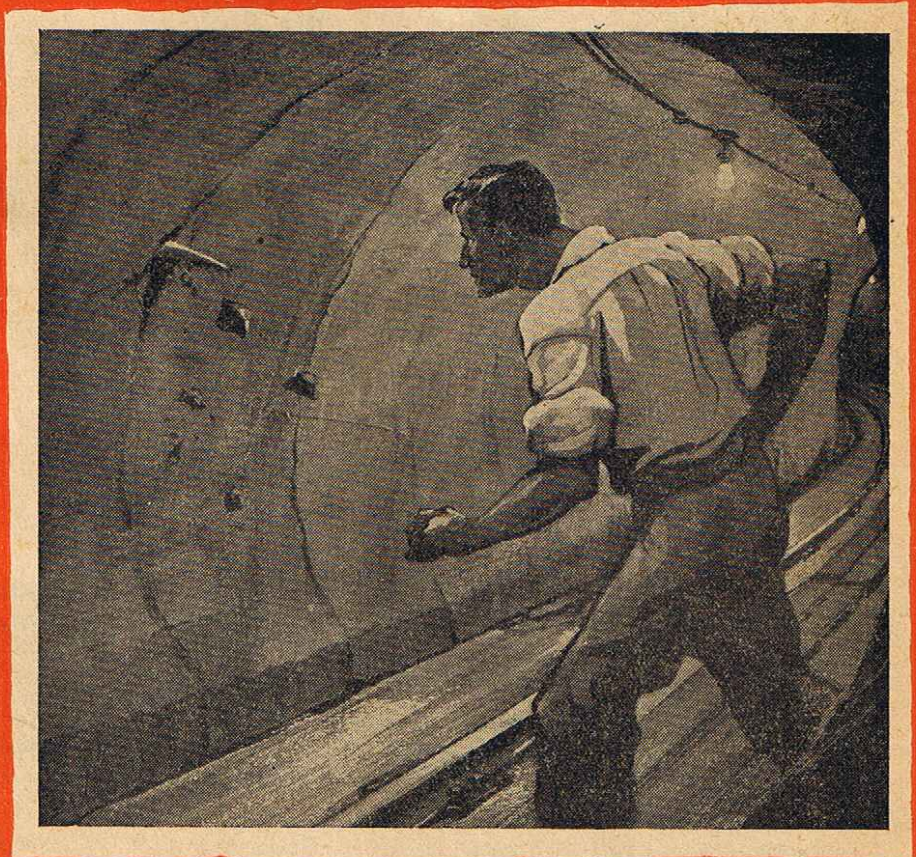
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Een Onderaards Drama

Nr 2103

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Versijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 9, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

EEN ONDERAARDS DRAMA

HOOFDSTUK I.

HET GERUCHT ONDER DE GROND

Het was ongeveer twee uur in de namiddag toen twee heren de grote tuin overstaken, die zich bevindt achter een der grootste huizen van de Cromwellstreet.

Het huis behoorde toe aan Lord William Aberdeen, de bekende Londense philanthroop.

De grootste van de beide heren, die daar door de tuin liepen en hun schreden richtten naar een groot tuinhuis, was

Lord Aberdeen zelf, maar de jongere man die bij hem was, Charles Brand geheten, kende hem als John Raffles, de Grote Onbekende.

Zij hadden nu het tuinhuis bereikt en gingen binnen.

Indien wellicht een der naburige bewoners, ondanks het dichte gebouwtje de beide heren daar had zien binnentreden, dan zou hij zich toch niet verbaasd hebben, want hij kon weten, dat Zijne Lord-

schap een zeer ontwikkeld man was, die zich met zijn vriend druk bezig hield met het nemen van proeven op chemisch gebied.

Maar wat hij niet wist of kon weten, dat was dat men het voornaamste gedeelte van het tuinhuis niet boven, maar onder de grond moest zoeken.

Want daar bevond zich de geheime werkplaats, evenals het laboratorium, waar de Grote Onbekende enige zijner meest verrassende uitvindingen had gedaan; daar was het plan voor de elektrische vliegmaschine ontstaan, welke zich met een snelheid van 900 kilometer per uur door de lucht kon bewegen. Daar was ook het aanschijn gegeven aan de plannen van de wonderbare duikboot, kleiner dan de kleinste oorlogsduikboot, maar zeker drie maal zo snel.

Het tuinhuis bevatte twee vertrekken, het eigenlijke chemische laboratorium, waar de beide onafscheidelijke vrienden zeer vaak werkten, en een soort rookkamer, die tevens een kleine wetenschappelijke boekerij bevatte.

En in deze rookkamer, ter hoogte van de monumentale schoorsteen, bevond zich de toegang naar de onderaardse werkplaats.

Door het verdraaien van een der kleine krullen in de gebeeldhouwde lijst van de spiegel, schoof een stuk van de schoorsteen terzijde en men bevond zich dan in een zeer smalle gang, nauwelijks vier decimeter breed, waarin een zeer zwaarlijvig man zich zelfs niet had kunnen bewegen.

De beide heren waren zo juist het vertrek binnengetreten, en nu begon Raffles:

— Nu zal ik je maar eerst zeggen, waarom ik je eigenlijk hier heb gebracht.

— Daar ben ik nieuwsgierig naar.

— Je weet dat eergister in een winkel in de Grossvenor-Street een allerhevigste gasontploffing heeft plaats gehad.

— Ja, ik meen zo iets gelezen te hebben. Tot op grote afstand waren de ruiten van de huizen gesprongen, en er zijn drie personen zwaar gewond. Ik kan mij alleen met de beste wil van de wereld niet voorstellen, op welke wijze dit 'n verband kan staan met je verzoek om hier heen te gaan!

— Maar wij blijven niet hier, wij gaan verder naar beneden!

— Maar om wat te doen dan toch?

— Heb je dat noch niet begrepen? Luister dan! De onderaardse tunnel van dit huis naar mijn huis in de Victoria-Street loopt op slechts weinige schreden afstands van de Grossvenor-Street en de gasontploffing heeft plaats gehad in een grote kelder. Het is dus niet onmogelijk, dat die ontploffing schade aan onze tunnel heeft toegebracht, en ofschoon wij haar geruime tijd niet gebruikt hebben, moeten wij haar toch steeds in goede staat houden, want men kan nooit weten, hoe zij ons nog eens van dienst kan zijn. Je weet, dat ik enige jaren geleden het bestaan van die onderaardse gang bij toeval ontdekte, en mij toen gehaast heb haar te verbeteren en een tiental meters door te trekken, totdat zij uitliep op onze onderaardse werkplaats.

— Nu begrijp ik het! riep Brand uit. Je wilt dus een kleine inspectie-reis ondernemen.

— Zo is het! Ik wil mij overtuigen, of de tunnel misschien ergens is ingestort, om nu maar dadelijk het grootste ongeluk te noemen, en dat de spoorstaaf niet verbogen is, waarover ons tweewielig, electrisch wagentje rijdt. Het is evenmin buitengesloten, dat de electrische stroomdraad door de schok is gebroken; dat alles moet ik onderzoeken.

— Nu ik ben tot je dienst.

Raffles trad op de spiegel toe, draaide aan de krul in de lijst en geruisloos schoof een stuk van de schoorsteen zover terzijde, dat er een opening ontstond bijna een halve meter breed.

De beide mannen gingen er achtereenvolgens door en door een kleine hefboom over te halen, liet Raffles de schoorsteen weer terug draaien.

De twee vrienden liepen een tiental passen door de smalle gang, die niets anders was dan de ruimte tussen de buitenmuur van het tuinhuis en de binnenmuur van het vertrek en bereikten zo een smalle ijzeren trap, die naar het binnenste van de aarde scheen af te dalen.

Het werd spoedig donker, en de beide vrienden ontstaken hun elektrische zaklantaarns.

De trap telde dertig treden en eindigde in een soort kelderruimte.

Met een eigenaardig gevormde sleutel opende Raffles een stalen deur en nu stonden de mannen in het laboratorium.

Raffles draaide de schakelaar van het elektrische licht om, en nu baadde het vertrek in een zee van licht, uitgestraald door een viertal grote lampen.

Hier bevond zich een volledige inrichting voor het doen van proeven op allerlei gebied, die menig professor of leraar aan de Universiteit Raffles zou hebben benijd.

Een tweede deur gaf toegang tot een ander vertrek, bijna even groot, waar een paar draaibanken stonden, een kleine smidse, een elektrische smeltoven, een machine voor houtbewerking, waar Raffles zelf zijn modellen vervaardigde en een groot rek met de beste en fijnste gereedschappen.

En hier ook begon de ingang van de tunnel, welke Raffles bij toeval ontdekt had, en die waarschijnlijk dateerde uit de middeleeuwen, toen Londen letterlijk onder de grond een doolhof van gangen en geheime plaatsen had voor bijeenkomsten van verschillende secten, die toen achtereenvolgens aan vervolging bloot stonden.

Op de vloer lag de stalen spoorstaaf te glanzen, waarover een wagentje kon glijden, dat plaats bood aan drie perso-

nen, die op een soort zadel konden gaan zitten.

Maar het wagentje was op het ogenblik aan het andere uiteinde van de tunnel, die bijna vijf kilometer lang was.

Raffles haalde een hefboom over, die dicht naast de ingang van de tunnel aan de muur bevestigd was en de beide mannen wachtten.

Maar zij wachtten vruchteloos, er verscheen niets.

— Ik heb het wel gedacht, er is iets niet in orde, mompelde Raffles. Als de automatisch-electrische inrichting nog werkte, dan had het wagentje reeds lang hier moeten zijn. Er is niets aan te doen, Charles, wij zullen er te voet op uit moeten.

De beide mannen hadden reeds hun grijze overalls over hun kleren aange trokken en hingen nu hun krachtige elektrische lantaarns aan een haak voor hun borst.

Want het was gebleken, dat ook de elektrische lichtleiding verbroken was. Het schijnsel van de beide lantaarns verlichtte nu het begin van de tunnel.

Zij had bijna overal een zuiver ronde doorsnede, maar de vloer was vlak gemaakt, om er des te steviger de enkele spoorstaaf op te kunnen bevestigen, waarover het elektrisch gedreven wagentje liep, dat met een snelheid van ruim honderd kilometer per uur door deze onderaardse gang suisde.

Naast deze spoorstaaf bevond zich een smal plankier, dat juist genoeg ruimte bood aan twee personen, om naast elkander voort te lopen.

De tunnel was bijna twee meter hoog en Raffles kon er met gemak rechtop in lopen, zonder gevaar voor een ongewenste aanraking met de elektrische draden, die langs de bovenkant van de tunnel liepen.

Na ongeveer een half uur te hebben gelopen, stond Raffles, die zijn blikken onafgewend op de elektrische draden gevestigd had gehouden, eensklaps stil.

Hij had een plek bereikt, waar de geleidingsdraad door de hevige schok der ontploffing was afgebroken. Het uiteinde van de draad lag op de vloer van de tunnel.

De twee mannen hingen nu hun lantaarns aan een der steunijzers voor de geleidingsdraad en ontpakten hun gereedschapstas, teneinde de draad aanstonds te herstellen. Binnen een half uur waren zij hiermede gereed. Maar het bleek, dat het niet de enige plaats was, waar de draad was vernield.

Want toen Raffles een van de schakelaars omdraaide, waarvan er ook in de tunnel een aantal te vinden was, bleef het nog altijd duister, met uitzondering van het licht der beide zaklantaarns.

Niet ver van de Grossvenor-Street vonden zij de tweede breuk.

Ook deze herstelden zij, en toen Raffles opnieuw een schakelaar omzette, straalde een groot aantal gloeilampjes hun licht uit, die op geregelde afstanden langs de bovenzijde van de tunnel waren aangebracht.

Hier en daar was de kalk uit de voegen tussen de eeuwenoude stenen gevallen, en het smalle plankier was op enkele plaatsen ontzet.

Maar de stalen spoorstaaf was gelukkig in het minst niet verbogen, alle bouten en moeren, waarmede zij op het plankier gevestigd was, bevonden zich nog in de beste staat.

Maar ook was de draad gebroken, die aan beide zijden van de tunnel uitliep op een klein toestel, hetwelk weer in verbinding stond met de electromotor van het wagentje.

Wanneer men aan het ene uiteinde van de onderaardse gang op een knop drukte, of een kleine hefboom overhaalde, dan werd de elektrische stroom gesloten, een kernspoel werd magnetisch en trok een weekijzeren anker tot zich, waardoor een nok losschoot, welke de hefboom in bedwang hield, die de motor en tevens de giroscop van het elektrisch wagentje in gang zette, hetwelk zich

dan met grote snelheid in beweging zette.

Ook deze draad was spoedig gelast, en nu zetten de beide mannen hun weg voort naar het andere einde van de tunnel.

Na nog bijna een uur lopens kwamen zij aan een plek, waar de tunnel eensklaps veel breder werd.

Het licht van de gloeilampjes weerkaatste op het staal en het koper van een eigenaardig gevormd wagentje, niet veel groter dan een grote kruiwagen, voorzien van drie achter elkander geplaatste zadels en van een ondiepe bak, waarin men van alles kon meenemen.

In het midden, beschermd door een metalen kap, bevond zich het zware vliegwiel van de giroscop, dat tijdens de rit uiterst snel ronddraaide, als een tol werkte, en dus het wagentje op zijn twee achter elkander lopende wielen even goed in evenwicht hield, alsof het er vier had bezeten.

Onder ieder zadel waren een paar pedalen zichtbaar, zoals bij een gewoon rijwiel, die ten doel hadden, het wagentje met menselijke spierkracht toch nog te kunnen voortbewegen, ingeval door een of andere storing de motor mocht weigeren.

Raffles en Brand traden op het wagentje toe en onderzochten het nauwkeurig.

Alles was in de beste orde en het zou desnoods dadelijk gebruikt kunnen worden.

— Wij zullen nu weer teruglopen, om ons te overtuigen, of alles in orde is en wij niets hebben overgeslagen en dan aan de andere kant eens beproeven of de startinrichting nu werkt! zei Raffles.

En zo ondernamen de beide vrienden weer de terugtocht door de tunnel, die bijna vijf kilometer lang was.

Zij hadden reeds weer de plek bereikt, waar de herstelling had plaats gehad, toen Raffles eensklaps stilstond en met een gebaar Brand beval hetzelfde te doen.

— Wat is er? vroeg de jonge man verwonderd.

— Luister eens goed, hoor je niets? Brand luisterde ingespannen en keek toen Raffles vragend aan.

— Wat zou dat zijn? zei hij toen. Wat is dat voor een zonderling gerucht?

— Ik wilde je juist hetzelfde vragen! gaf Raffles ten antwoord. Ik heb, zoals je weet, de tunnel reeds lang in gebruik, maar het is voor het eerst, dat ik er ooit enig gerucht in vernam, dat weet ik zeker.

De twee mannen stonden onbewegelijk en luisterden wel een kwartier, zonder een woord te wisselen. Toen richtte Raffles zich weer op, en zei:

— Ik kan de aard van het geluid niet goed verklaren. Nu eens zou ik zeggen, dat het enigszins gelijkt op het geluid van een steenboor, die met geweld door een harde grondsoort wordt gedreven, dan weer doet het mij denken aan een benzinemotor, die op de bok loopt, ten-einde proef te draaien.

— Waar zijn wij hier ergens?

— Ik zou u zeggen ter hoogte van de Grossvenor-Street, maar je weet, dat ik een zeer nauwkeurig plan heb van alle straten, waaronder de tunnel heenloopt, en ik kan dus de plek zeer nauwkeurig vaststellen, waar wij het zonderlinge gonzen nu horen en dat ben ik ook van plan, want een man in mijn positie kan niets ondoorzocht laten!

HOOFDSTUK II.

HET GELUID KOMT NADER

Haastig gingen de beide vrienden terug naar de ondergrondse werkplaats, en een half uur later stonden zij weer aan het uiteinde van de tunnel.

Gedreven door een gevoel van achterdocht, waaraan hij nog geen naam wist te geven, zag Raffles er van af, het starttoestel te beproeven.

Hij wilde geen gerucht in de tunnel veroorzaken, al was het ook niet luider dan dat hetwelk veroorzaakt werd door het rijden van het elektrische wagentje.

Raffles en Brand beklommen opnieuw de geheime trap en traden door het gat naast de schoorsteen weer in het paviljoen.

Door de tuin bereikten zij het huis en dadelijk begaven zij zich naar de bibliotheek, waar Raffles uit een geheim vak van de grote boekenkast een portefeuille nam, welke hij geopend voor zich op tafel legde.

Hij zocht enige tijd tussen de papieren, die er zich in bevonden, nam er tenslotte een tekening uit, een soort plattegrond, met lijnen, namen en cijfers bedekt, en zei:

— Op deze schets kunnen wij van meter tot meter nagaan, waar wij ons ergens bevonden, als wij in de tunnel zijn afgedaald. De plek waar wij het vreemde geraas hoorden, moet zich bevinden omstreeks de hoek van de Grossvenor-Street en de Baker-Street. Nog vandaag zullen wij daar eens een kijkje gaan ne-

men, want om je de waarheid te zeggen, bevalt mij dat ondergrondse geluid niet!

Hij legde het papier weer in de map, schoof haar in het geheime vak, nam de huistelefoon ter hand en stelde zich in verbinding met Henderson, de chauffeur, die op de hoogte was van menige onderneming van zijn meester en aan tal van gevaarlijke avonturen een levendig aandeel had genomen.

Vijf minuten later stond de grote, blauw gelakte auto van Zijn Lordschap William Aberdeen voor de deur.

Raffles en Brand verlieten het huis en de eerste wendde zich tot Henderson, een man van reusachtige lichaamsbouw:

— Rijdt ons eens naar de Baker-Street, James, maar vooral geen grote spoed, als ik je verzoeken mag, het is ons er ditmaal eens niet om te doen een wedstrijd met een sneltrein te houden!

Henderson trok een bedrukt gezicht, want langzaam rijden met een auto, die gemakkelijk boven honderd kilometer per uur kon halen, dat leek hem het toppunt van dwaasheid.

Ongeveer een kwartier later reed de auto met een kalm gangetje door de van oudsbekende Baker-Street, na de hoek van de Grossvenor-Street te zijn omgeslagen.

Maar nergens viel ook maar iets te bespeuren van de aanleg van een zo geweldig werk als de bouw van een tunnel voor de ondergrondse spoorweg is.

Het asfalt was overal ongeschonden en nergens viel een oneffenheid te ontwaren, zo groot als een knikkerkuiltje.

Voor alle zekerheid reden de beide mannen nog door een aantal andere straten in deze wijk, maar hun onderzoek was vruchteloos.

De beide vrienden spraken die avond geen woord meer over de vreemde geluiden in de tunnel, die van het onderaardse laboratorium naar het huis in de Victoria-Street leidde.

Maar de volgende ochtend, toen Brand de kleine eetkamer binnentrad, vond hij daar Raffles reeds zitten, met een zorgelijke uitdrukking op het gelaat.

De jonge man stak hem de hand toe en vroeg:

— Zo vroeg reeds opgestaan? Een onaangename tijding gehad?

— Geen onaangename tijding, maar een onaangename ontdekking, beste Charles! gaf Raffles ten antwoord. Ik ben zoeven in de tunnel geweest, op de plek, waar wij gister het gerucht hoorden.

— Welnu? vroeg Brand vol spanning.

— Welnu, het geluid is sterker geworden sedert gister!

— Wat! riep Brand verwonderd uit. Het duurt dus nog altijd voort?

— Ja, en de aard laat zich nu ook reeds duidelijker en met meer beslistheid vaststellen; het wordt waarschijnlijk veroorzaakt door een electrisch gedreven grondboor. Men gebruikt dergelijke toestellen wel om de harde rotsgrond, die men op vele punten onder de stad Londen aantreft, aan te tasten en te vergruizelen, alvorens hem met het houweel en de spade verder te verwijderen.

— Maar wat kan dit dan te betekenen hebben? riep Brand vol verbazing uit.

— Dat is juist wat ik gaarne zou willen weten! antwoordde Raffles lakoniek. Het staat nu wel vast, dat men hier in de buurt een tunnel graaft, en dat die tunnel gegraven wordt in een richting,

die volkomen of bijna rechtstandig op die van onze tunnel staat. De gevolgen zal je je zelf wel kunnen voorstellen, zonder dat ik je daar in het bijzonder op wijs!

— Natuurlijk! Op een goede dag boren zij de wand van onze tunnel door en vinden zij de weg naar je huis in de Victoria-Street zowel als hierheen! Het zou hoogst onaangenaam zijn!

— Het verheugt mij dat je geen krasere termen gebruikt! hernam Raffles droogjes. Inderdaad zou het buitengewoon onaangenaam zijn, zo onaangenaam, dat ik het in geen geval kan toestaan!

— Maar hoe wil je het verhinderen? vroeg Brand die nu ook begon in te zien, dat de zaak ernstiger was dan hij oorspronkelijk vermoed had.

— Ik kan het niet verhinderen, of ik moet eerst volkomen zeker zijn van de richting van de nieuwe tunnel, wie weet met welk doel gegraven, en vooral van haar beginpunt!

— Laten wij dat dan dadelijk grondig gaan onderzoeken! riep Brand uit.

— Ik hoor uit de toon van je stem, dat je nu ook begint in te zien, dat ons werkelijk een groot gevaar dreigt! Zeker, ik zou nu aanstonds het eindpunt van onze tunnel kunnen vernielen, maar ten eerste zou ik aldus een vol jaar arbeid te niet doen, en bovendien zou dat wel eens niet voldoende kunnen zijn voor lieden, die bijzonder nieuwsgierig zijn uitgevallen! Zij zouden misschien er in slagen het puin door de vernieling in de tunnel opgehoopt weg te ruimen en dan zouden zij op een voor ons zeer noodlottige dag toch wel eens in het tuinhuis en verder kunnen doordringen. Ontbijt maar gauw, want ik wil geen tijd verliezen! Die ganggravers maken nog al haast, zij zijn sedert gister zeker wel een paar meters vooruit gekomen! In ieder geval werken zij dus met geperfectioneerde graafwerktuigen.

Charles Brand repte zich zoveel hij kon, en daarop trokken de beide vrienden hun overjassen aan en verlieten het huis, maar ditmaal zonder van de diensten van Henderson gebruik te maken

Zij reden per autobus tot de hoek van Crossvenor-Street en Baker-Street en begonnen daar hun onderzoekingstocht.

Zij liepen langzaam de straat ten einde, keerden op hun schreden terug, stonden voor de meeste huizen, winkels en fabrieken even stil en luisterden ingespannen.

En toch wisten zij wel, dat dit verloren moeite was; het straatrumoer was hier zo groot, dat het alle geluid onder de grond moest dempen, en dat zeker nu de avond nog lang niet gevallen was.

Zij doorliepen een aantal zijstraten en stegen en keerden daarop onverrichterzake, na een wandeling van bijna vier uur, weer naar het grote huis in de Cromwell-Street terug.

Raffles was in een sombere stemming, want hij gevoelde, dat het gevaar dreigend was.

Wie die geheimzinnige tunnelgravers ook mochten zijn, als zij de wand van zijn onderaardse gang doorboorden, dan kwam een kostbaar en tevens gevaarlijk geheim van John Raffles, alias Lord William Aberdeen aan het licht!

Tot iedere prijs moest hij dit trachten te voorkomen!

De twee onafscheidelijke vrienden gebruikten de lunch in de kleine eetzaal en spraken al die tijd over weinig anders dan over het vreemde graafwerk, zo dicht in hun nabijheid.

Zodra zij geluncht hadden, daalden de beide vrienden weer in de tunnel af en begaven zich naar de plek, waar zij voor de eerste maal het zonderlinge gerucht vernomen hadden.

En er kon niet aan getwijfeld worden, het geraas was veel duidelijker verneembaar dan de vorige dag.

Wel bijna een half uur stonden de twee mannen zwijgend te luisteren.

Toen zei Brand op zachte toon, alsof hij vreesde, dat men hem zou kunnen horen:

— Het is mij niet goed duidelijk, hoe het komt, dat men elders dit gerucht ook niet gehoord heeft, bijvoorbeeld in de kelders van de huizen, waaronder die vreemde tunnelgravers hun gang aanleggen!

— Dat is heel eenvoudig, Charles. Onze eigen tunnel ligt op een diepte van bijna twintig meters onder de grond, en geen enkele kelder in geheel Londen ligt dieper dan hoogstens vijf meter. Dat is waar ook! zo viel Raffles eensklaps zichzelf in de rede. Weet je wel, dat het gebouw van de Midland-Bank zich in de Baker-Street bevindt?

— Daar heb ik niet aan gedacht! riep Brand uit. Dus je acht het mogelijk, dat de tunnel daar heen voert?

— Het is in ieder geval niet onmogelijk. Als wij het zeker wisten, zou het terrein van onze nasporingen wederom aanzienlijk beperkt worden. Want wij zouden dan kunnen volstaan, met van dit punt uit een lijn naar de plek over het bankgebouw te trekken en die te verlengen. Dan zouden wij in de buurt van die lijn moeten zoeken.

— Kunnen wij de tunnel nu wel geheel onbewaakt laten?

— Neen, inderdaad, dat gaat niet. Wij zullen James van alles op de hoogte brengen, en hij moet hier zo lang op post gaan staan, totdat wij zekerheid hebben.

Raffles en Brand aanvaardden de terugweg, maar nog lang hoorden zij het knarsende, stotende, borende geluid.

Zodra zij het tuinhuis verlaten hadden, begaven zij zich naar de grote garage, die tegen een zijmuur van de tuin was aangebouwd, en in welke bovenverdieping Henderson zijn kamer had.

De reus was op dit ogenblik bezig met het schoonmaken van een zwaar motorrijwiel, waarbij hij een vrolijk liedje neuriede.

Hij had de mouwen van zijn shirt opgestroopt en zijn geweldige armen, met spieren als scheepskabels waren ontbloot.

Raffles legde hem de hand op de schouder en zei ernstig:

— Luister eens, James. Er valt op het ogenblik een onaangenaam werkje voor je te doen, maar het is noodzakelijk!

En nu deelde hij de reus in korte woorden mede, wat hij en Brand die dag en de vorige in de tunnel ontdekt hadden.

Henderson behoorde niet tot de domsten en ook hij begreep aanstonds, welk gevaar hier school. Hij vertrok dan ook geen spier van zijn gelaat, toen hem de opdracht werd gegeven, in de tunnel de wacht te houden, ofschoon men deze taak waarlijk niet onder de aangename kon rangschikken.

En de reus daalde naar de tunnel af, gewapend met zijn onverstoortbaar goed humeur en met twee stevige knuisten, in staat om een ijzeren staaf van een duim dik middendoor te breken.

HOOFDSTUK III.

EEN GEVAARLIJKE VERWIKKELING

Raffles en Brand gingen intussen het huis weer binnen en begonnen zich in hun slaapkamer zorgvuldig te vermommen.

Al zou het de gehele dag moeten duren, zij moesten en zouden het punt van uitgang ontdekken; er hing voor hun teveel van af.

Toen zij met hun vermomming gereed waren, zagen de beide mannen er uit als provincialen, die op hun gemak door de straten konden slenteren, zonder daardoor achterdocht te wekken.

Zij verlieten nu het huis aan de tuinzijde en traden door een kleine deur een zijstraat binnen, waar zich nooit een levende ziel vertoonde. De ene zijde bestond uit de lange muur van hun eigen

tuin, de andere uit de blinde muur van een grote fabriek.

In de Cromwell-Street namen de beide vrienden een taxi, welke hen naar de Baker-Street bracht.

Hier stapten zij uit en zonden de chauffeur weg.

— En nu zullen wij onze taak eens verdelen, zodat wij de helft van de tijd kunnen besparen, zei Raffles. Ik zal de zuidelijke kant van de straat nemen en jij de noordelijke. Wij ontmoeten elkaar weer in het café op de hoek van de Grossvenor-Street, behalve natuurlijk voor het geval, dat een onzer iets mocht hebben ontdekt, hetwelk hem noodzaakt dadelijk handelend op te treden. Indien nodig, halen wij er onmiddellijk de po-

litie bij! Maar in ieder geval moeten wij om het half uur een van beiden het café binnen gaan, want ik heb James last gegeven, ons daar telefonisch te waar- schuwen, ingeval er in onze afwezigheid zich iets van groot gewicht mocht voor- doen. Hij moet dan vragen naar een ze- kere Johnson, en een goede fooi aan de kellner zal wonderen uitwerken.

En nu volgden de mannen ieder een kant van de straat, nauwkeurig acht ge- vend op het voorkomen van de huizen, en nu en dan stil staande, in de hoop, dat zij het geraas van de boormachine zouden horen.

Zo bereikte Raffles, die wist, dat hij nu een rechte lijn volgde, waar hier of daar het beginpunt van de tunnel moest zijn, tenminste als de gang in zuiver rechte richting was gegraven, na onge- veer twintig minuten lopen een huis, in welks benedenverdieping een kleine drukkerij gevestigd was.

De beide grote ruiten waren halver- hoogte van matglas, maar daarboven kon Raffles duidelijk een paar riem- schijven zien en de riemen die daarover liepen.

Een ogenblik stond hij in beraad stil en trad toen vastberaden de werkplaats binnen.

Hij bevond zich in een vrij groot ver- trek, waar een drietal kleine degelpersen stonden, zoals men ze wel gebruikt voor het drukken van visitekaartjes en ander klein drukwerk, en die zowel met de voet als mechanisch bewogen kunnen worden.

Alles blonk van nieuwhed, zoals Raf- fles met een enkele oogopslag kon waar- nemen.

Het vertrek was aan de achterzijde afgesloten door een matglazen wand, waarin schuifdeuren, eveneens met mat- glazen ruiten.

Alle drie de personen liepen dol, dat wil zeggen, dat de riemen wel over de bo- venste schijven liepen, maar dat de schijven van de persen waren uitgescha- keld.

Nergens was iemand van het druk- kerspersoneel te bespeuren.

— Een merkwaardige drukkerij! mompelde Raffles voor zich heen. Zij schijnen het hier niet bijzonder druk te hebben!

Juist had hij deze opmerking voor zich zelf gemaakt, toen een der schuif- deuren openging en er een kleine jongen verscheen, met geen al te snugger ge- zicht, die met hoog opgetrokken wenk- brauwen even naar Raffles bleef kijken en toen, als het ware aarzelend, een paar stappen naar voren kwam.

Het openschuiven van de deur had maar even geduurd, maar toch lang ge- noeg, om te kunnen zien, dat in het aan- grenzend vertrek zo goed als geen meub- els stonden, behalve een klein tafeltje, misschien bestemd voor dit kantoorjon- getje.

Eindelijk opende de knaap zijn grote mond en vroeg:

— Wat is er van uw dienst, mijnheer?

— Kan ik hier visitekaartjes laten drukken en reclamekaartjes voor mijn zaak?

— Dat zal wel gaan, mijnheer? ant- woordde de jongen met een onnozel lach- je.

— Is je patroon er niet?

— Die werkt in de schuur, achter in de tuin.

— Kan ik de patroon niet zelf even spreken?

— Dat zal niet gaan, mijnheer! Kunt u mij de boodschap niet geven?

— Neen jongen, nu is het mijn beurt om te zeggen, dat zal niet gaan! Roep je baas maar eens even, maar een beetje vlug, ik heb niet veel tijd!

Raffles had dit met opzet gezegd, om te kunnen nagaan, of de jongen lang wegbleef en dus, of hij zijn patroon spoedig had kunnen vinden.

De jongen verdween weer door de schuifdeur en Raffles nam plaats op de enige stoel, die hij in het vertrek zag.

Zijn blikken vlogen snel door de werkplaats. In een hoek stond een krachtige electromotor, die de beweegkracht leverde voor de drie persen. Maar Raffles' scherp en geoefend oog merkte bovendien nog een riem op, die niet naar de persen liep, maar buiten het vertrek werd geleid, door een paar sleuven in de zijmuur. Er was een extra riemschijf aan de motor bevestigd, die er oorspronkelijk niet toe behoord had, want de as was nauwelijks lang genoeg om de beide schijven naast elkander te bevatten.

Er werd dus nog ergens anders een machine door deze motor in beweging gebracht, maar waar deze zich bevond, dat kon Raffles onmogelijk waarnemen.

Hij stond even op en trachtte over het matglazen gedeelte van de schuifdeur heen te kijken, maar dit gelukte hem niet, ofschoon hij toch meer dan gewoon lang was.

Een blik op de drie persen overtuigde hem nogmaals dat de machines splinternieuw waren.

Er stond ergens een letterbak, maar de letters waren blijkbaar nog volkomen nieuw.

Op dit ogenblik gingen de schuifdeuren weer open en trad er een man van omstreeks veertig jaar binnen, met een glad geschoren gelaat, kleine, doordringende ogen en bijzonder zwart, glanzend haar.

Voor ieder ander was het zeker onopgemerkt gebleven, maar Raffles had voor zulke dingen goede ogen en met een oogopslag had hij gezien, dat de man een pruik droeg.

Hij was wat verlegen opgestaan, maakte een onhandige buiging en begon:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, als ik u kom lastig vallen, maar ik begin hier binnenkort een zaak in kaas en eieren en ik wilde wel een paar duizend reclamekaarten gedrukt hebben, maar vooral visitekaartjes, met er achter: « Handelaar in kaas en eieren en gros ». Begrijpt u? Ik kon wel naar een grote zaak gaan, maar die zijn zo duur, en ik

hoop, dat gij mij het vel niet over de oren zult halen.

— Dat zal wel loslopen, zei de man met de pruik. Geef uw naam en adres maar even op.

— Price Johnson. Voor het ogenblik logeer ik in het Marlborough Hotel, maar als het huis klaar komt, dan kom ik te wonen in de Victoria-Street, nummer 78. U levert immers goed en deugdelijk werk?

— Wij zijn specialisten in zulke dingen, maar ik kan u niet beloven, dat u de bestelling zo spoedig krijgt afgeleverd!

— Ik hoop, dat u zo veel mogelijk spoed met de zaak zult maken, hernam Raffles kalm. Als uw werk mij bevalt, blijf ik uw klant!

Raffles meende een vaag spottend lachje om de dunne lippen van de man te zien spelen, maar hij kon zich ook wel vergist hebben.

— Mag ik eens wat cartonsoorten en letters van u zien? ging hij voort.

De patroon trad op een wandkast toe en kwam terug met een monsterboek, dat hij aan Raffles voorlegde.

Deze zocht voor de leus een lettersoort uit, koos een dik soort carton uit, en zei toen:

— Voorlopig zijn tweeduizend kaarten voldoende.

— Wij zullen ons best doen, dat gij ze over een dag of vier hebt!

En reeds maakte hij een beweging naar de deur, als om zijn nieuwe klant uit te laten.

— Ik kan niet zeggen, dat dat heerschap er veel slag van heeft, om met zijn klanten om te gaan, mompelde Raffles voor zich heen, toen hij weer op straat stond. Deze vriend scheen er niet bijzonder op gesteld te zijn, mij tot zijn afnemers te mogen rekenen! Zijn keuze in papier en letters was ook al bijster schraal! En dan die pruik, die drie onbeheerde persen, die tweede riemschijf van de electromotor, waarvan de riem op geheimzinnige wijze buiten het

vertrek verdween, de lange tocht van dat onnozele jongetje, om zijn patroon te gaan waarschuwen! John Raffles, ik weet het niet, maar ik geloof, dat er in deze zogenaamde drukkerij iets niet helemaal pluis is!

Onder deze overpeinzingen vervolgde Raffles zijn weg. Weer lette hij nauwkeurig op alle huizen en winkels, maar nergens kon hij iets verdachts ontdekken.

Zo bereikte Raffles de Midland Bank.

Het was een nieuw gebouw, uit een onbekrompen beurs betaald, zoals uit alles bleek.

Bedienden van effectenhandelaars en bankiers liepen bedrijvig in en uit en Raffles kon hen de breede marmeren trappen naar de eerste verdieping zien op en af gaan.

Een portier in een groene livrei stond met de handen op de rug naast de monumentale voordeur.

Een reeks van vuistdikke tralies voorziene vensters wees even boven de begane grond de plek aan, waar zich de safes moesten bevinden.

Raffles maakte snel een berekening:

— Van deze bank tot aan de drukkerij, dat was ongeveer honderd meter, van de bank tot aan de tunnel was niet meer dan vijf en twintig meter, de ganggravers hadden dus zeker bijna driekwart van de weg onder de grond afgelegd, wel te verstaan als mijn wantrouwen tegen deze zonderlinge drukkerspatroon gegrond is.

Even later trad hij het café binnen en hij was er nog geen vijf minuten of ook Charles Brand verscheen. Er lag een uitdrukking van teleurstelling op diens gelaat, die hij vruchteloos trachtte te verbergen.

Hij had Raffles in zijn hoekje spoedig ontdekt en trad op hem toe.

Zonder zelfs zijn vraag af te wachten, zei hij moedeloos:

— Een vergeefse tocht, Edward! Ik heb geen geluid gehoord, geen verdacht huis gezien!

— Dan ben ik gelukkiger geweest, mijn waarde.

En hij deelde Brand uitvoerig mede, wat hem in de drukkerszaak wedervaren was.

Brand had aandachtig geluisterd en zei nu:

— Dat alles klinkt zeker tamelijk verdacht, maar laat je je nu niet al te zeer beïnvloeden door je wantrouwen, dat je overal spoken op klaarlichte dag doet zien?

— Waarde Charles, een spook met een pruijk op is en blijft een voorwerp, waar tegenover ik terecht achterdocht koester! Zodra zich de gelegenheid voordoet, zullen wij die zogenaamde drukkerij eens nauwkeurig onderzoeken. En het zou mij volstrekt niet verwonderen als daarbij aan het licht kwam, dat zij iets heel anders verborg.

Hij wierp een blik op de klok, die boven het buffet hing, en vervolgde:

— Het wordt nu tijd voor de lunch, Charles. Het onderzoek heeft mij hongerig gemaakt! Het café hier lijkt mij wel voldoende! Willen wij hier wat eten?

— Ik vind het goed! Wij blijven dus hier in de buurt?

— Ja. Ik zou er prijs op stellen als jij zelf ook eens een kijkje ging nemen in de drukkerij van onze vriend met de pruijk. Misschien merk je nog wel iets anders en iets nieuws op.

Raffles wenkte de kellner en bestelde een eenvoudige lunch.

Juist toen de beide vrienden gereed waren met de maaltijd, trad de kellner op hen toe en vroeg:

— Is een van de heren misschien mijnheer Johnson?

— Die ben ik, vriend! antwoordde Raffles.

— Daar is iemand voor mijnheer aan de telefoon! vervolgde de kellner. Er is grote haast bij.

— Ik volg je, zei Raffles, zich tot de kellner wendende.

De telefoon hing in een hokje naast het buffet. Raffles trad er binnen, sloot de deur, nam het toestel terhand en zei:

— Hier Johnson! Met wie?

— Met James! Ik verzoek u, zo spoedig mogelijk terug te komen? Zoveen is er een gat in de wand van... de muur geslagen!

.....

Zodra Raffles en Brand het huis in de Cromwell-Street verlaten hadden, begaf Henderson zich naar de tunnel.

Voor alle zekerheid had hij zich met zijn revolver gewapend, ofschoon hij het wapen niet nodig dacht te hebben.

Ook had hij zich voorzien van zijn elektrische zaklantaarn, ingeval het licht in de tunnel door een of andere oorzaak mocht uitgaan.

Na een half uur te hebben gelopen, bereikte hij de plek, waar de gasontploffing de draden vernield had.

Hij stond stil en luisterde.

Zijn scherp gehoor ving het zoemend geluid op, afgewisseld door beukende slagen of stoten. Hij legde zijn hand tegen de muur en mompelde hoofschuddend in zich zelf:

— De wand trilt er van! Zij werken hard, daar onder de grond!

De reus zette zich op de grond, juist tegenover de plek, van waar het dof gerucht kwam, en hield de blik onafgewend op de tegenover liggende wand gevestigd.

Langzaam verstreken de minuten, de kwartieren, de uren. En telkens werd het geluid sterker.

Henderson stond nu en dan op, ten-einde zijn hand tegen de wand te leggen, en hij merkte op, dat het kloppend geluid steeds sterker werd.

Het was omstreeks een uur in de namiddag, toen Henderson eensklaps opnieuw opsprong en naar de wand van de tunnel trad.

Het geluid was nu zo dicht bijgekomen, dat hij meende, ieder ogenblik de tunnelwand te zien bezwijken.

Nu werd het plotseling geheel stil en daarop dreunde de doffe slagen van een houweel aan de andere kant van de tunnelwand.

In gebogen houding bleef Henderson op dezelfde plek staan, de ogen strak gevestigd op de muur.

De wand moest wel zeer dun geworden zijn, want bij iedere slag knipoogde de elektrische lampjes, en toen gingen er enige uit, waarschijnlijk waren de platina draden gebroken.

En onverhoeds geschiedde er iets, waarop Henderson verdacht had moeten zijn en dat hem toch ten zeerste verschrikte; met een luid gekraak en het versplinteren van steen drong het ijzer van een houweel door de muur heen, bevoog even en verdween toen weer.

Maar op hetzelfde ogenblik had Henderson de schakelaar van het elektrische licht omgedraaid, zodat de tunnel in volkomen duisternis gehuld was.

De reus had begrepen, dat hij zo lang mogelijk moest trachten te voorkomen, dat de lieden, die daar hun tunnel aan het graven waren, het bestaan van deze gang ontdekten, en dat zouden zij zeker onmiddellijk doen, wanneer zij hier licht zagen en het glinsteren van de spoorstaaf op de grond konden waarnemen.

Henderson hield zelfs zijn adem in, uit vrees dat hij zijn tegenwoordigheid zou verraden en keek strak naar de kleine opening in de wand, niet groter dan enige centimeters, waardoor een krachtig lichtschijnsel in de tunnel doordrong.

Toen werd dit schijnsel een ogenblik verduisterd en Henderson begreep, dat dit veroorzaakt werd doordat er aan de andere kant van de muur iemand zijn oog voor de kleine opening had gebracht.

En het volgende ogenblik klonken de slagen van het houweel opnieuw.

Toen begreep Henderson dat hij geen tijd meer te verliezen had en dat hij Raffles aanstonds moest waarschuwen.

Hij knipte zijn zaklantaarn aan en dempte het licht zoveel mogelijk, door er zijn zakdoek om te wikkelen, en zocht bij dit weinige licht zijn weg naar de ingang van de tunnel.

Toen hij zeker wist dat men hem niet meer kon horen of zien, begon hij haastig voort te snellen en rustte niet vóór hij het tuinhuis bereikt had, waar zich een telefoon bevond en waar hij aanstonds aan Raffles mededeelde wat de lezer reeds bekend is.

En toen ging hij haastig weer naar het onderaardse laboratorium terug.

Daar lagen, in een der hoeken, een aantal platen van nikkelstaal, bijna een meter hoog, tachtig centimeter breed en een duim dik, welke Raffles nodig had voor het doen van enige proeven.

Deze platen wogen bijna honderd dertig kilo, maar Henderson bedacht zich niet, maar tilde er een op en laadde ze op een soort duwwagentje, zoals ze wel gebruikt worden door kruiers op het spoorwegstation, om zware koffers te vervoeren.

Zo vlug hij kon, bracht hij de zware pantserplaat naar de plek van de doorbraak.

En reeds op verre afstand zag hij tot zijn schrik, dat de slagen van het houweel het gat in de wand nog vergroot hadden, en dat het thans bijna een decimeter hoog en enige centimeters breed was.

Er kon niet aan worden getwijfeld, de geheimzinnige tunnelgravers moesten nu reeds lang de spoorstaaf gezien hebben, de houten vloer en de rij gloeilampjes tegen de wand van de tunnel.

Henderson reed de zware vracht tot vlak voor de opening, laadde daar de plaat van het wagentje en schoof haar met geweldige inspanning zodanig langs de wand, dat zij juist de opening bedekte.

Natuurlijk begreep hij, dat men hem aan de andere kant van de muur had moeten horen, maar daaraan was nu eenmaal niets te doen, en de tunnelgravers zouden toch al wel begrepen hebben, dat zij een zeer eigenaardige ontdekking hadden gedaan.

Ook zag hij wel in, dat de gravers van de gang, nieuwsgierig geworden, zouden trachten dit beletsel weer uit de weg te ruimen, daarom wentelde hij het duwwagentje op één kant en zette het schoor tussen de andere wand en de pantserplaat, zodat men deze laatste niet omver zou kunnen duwen.

Aan de andere kant werd woedend met het houweel tegen de plaat geslagen, maar Henderson haalde glimlachend de schouders op en mompelde in zich zelf:

— Beuk jullie maar raak, je bent knap als je met een houweel die plaat van nikkelstaal aan kunt tasten!

HOOFDSTUK IV

DE OVERVAL

Er waren nog geen twintig minuten verstreken nadat Henderson de plaat voor het gat gezet had, of hij hoorde haastige schreden van Raffles en Brand, die door de tunnel naderbij kwamen.

Henderson had de schakelaar van het elektrische licht weer omgedraaid, zodra hij de naderende schreden hoorde.

Enige seconden later stond Raffles voor hem en vroeg op zachte toon:

— Wat is er gebeurd, James?

— Zij zijn door de muur heen, Mylord! Een uur geleden ongeveer sloeg een van die mensen met zijn houweel glad door die wand en sindsdien hebben zij het gat nog vergroot; het is nu achter die pantserplaat, welke ik zo vrij ben geweest uit het laboratorium te halen.

— Dat is een voortreffelijke inval van je geweest, James! zei Raffles, terwijl hij de reus op de schouder klopte. Het verheugt mij nu, dat ik jou hier op post heb gezet! Wij zullen aanstonds de andere platen er ook voorzetten en de schoren wat steviger maken! Blijf jij hier, Charles, en let op; James gaat met mij mee!

Het wagentje op zijn lage wielen werd weer overeind gezet en vervangen door een paar dwarsliggers, waarop de spoorstaaf rustte, nadat die in allerijl was losgemaakt.

En daarop trokken de twee mannen met het wagentje, terwijl Brand achterbleef om aanstonds alarm te kunnen geven als dit nodig mocht blijken.

Brand telde de minuten die er verliepen tussen het vertrek en de terugkomst van de twee mannen. Het was op dit ogenblik stil achter de stalen plaat en het geheimzinnige, zoemende gerucht had opgehouden, maar de jonge man gevoelde zeer goed, dat het de stilte was, die de storm vooraf gaat.

Maar daar kwamen Raffles en James Henderson weer aan en thans hadden zij twee pantserplaten meegebracht, die op het wagentje waren geladen, hetwelk zij met inspanning van al hun krachten voortduwden.

Terwijl de drie mannen de eerste plaat van het wagentje tilden en tegen het andere schild aanplaatsten, begon het gezoem en het vreemde gegons aan de andere kant van de muur opnieuw, maar nu was het toch van een andere aard en ging het vergezeld van een knarsend geluid, zoals een boor maakt, die metaal aantast.

— Zij proberen er een gat in te boren! zei Raffles spottend. Nu, eer zij zover zijn, voor zij door die drie platen heen zijn, zullen er wel een paar dagen zijn verstreken, want ik geloof niet dat er ter wereld een stalen plaat is te vinden van deze dikte, die even glashard is als deze schilden van chroomnikkelstaal! Zij zullen om het kwartier een nieuwe boor moeten nemen.

Hierin bleek Raffles goed te hebben gezien, want de tweede plaat was nog nauwelijks overeind gezet of het gonzen

hield op. Blijkbaar zette men een nieuwe boor in het toestel.

Nu werd ook de derde plaat opgezet en aldus was een stalen wand opgericht van bijna acht centimeter dikte, dus bijna even dik als de dikste bepantsering van enig Engels oorlogsschip.

Toen werd de spoorstaaf over vrij grote lengte losgemaakt, waarna met behulp van de meegebrachte metaalzaag er vier stukken werden afgezaagd, allen even groot, en die met geweld tussen de pantserplaten en de tegenovergestelde wand werden gedreven.

— Als zij nu geen dynamiet gebruiken, termiet of een ander dergelijk middel, zei Raffles glimlachend, dan zullen er wel enige dagen verlopen, alvorens zij deze hinderpaal hebben opgeruimd.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

Het was bijna zes uur geworden.

Zolang had deze zware arbeid geduurd.

Hij overtuigde zich nog eens, dat de stukken van de spoorstaven onwrikbaar op hun plaats zaten, en wendde zich toen tot Henderson met de woorden:

— Het is onplezierig, beste James, maar het gaat niet anders, wij zullen de tunnel voortdurend in het oog moeten houden, en daarom ga jij nu eerst de maaltijd gebruiken, en je keert hier niet voor negen uur terug, tenzij je het waarschuwingssein krijgt, want dan moet je aanstonds hierheen komen!

Henderson begaf zich naar het uiteinde van de tunnel en verder naar het bediendenvertrek, waar hij, in gezelschap van de Italiaanse kok, en van de oude kamerbediende Gaston, een eenvoudige maaltijd gebruikte.

Raffles en Brand bleven nu alleen achter en geruime tijd zaten zij zwiingend naast elkaar op het kleine wagentje, waarmede de pantserplaten waren aangevoerd.

Slechts vaag en onduidelijk klonk het gerucht van de boor, op geregelde tijden onderbroken door een langdurige pauze,

wanneer het bot geworden boorstaal door een nieuw moest worden vervangen.

En om acht uur hield het zoemen geheel en al op, toen waren zeker alle voorradige boorijzers opgebruikt.

Maar een kwartier later klonk een geregeld geklop, hetwelk onafgebroken zou voortduren; de lieden aan de andere kant van de muur hadden de stenen wand opnieuw met hun houwelen aangestast.

Waarschijnlijk waren zij op dit ogenblik bezig het oorspronkelijke gat te vergroten, in de hoop, dat zij tenslotte wel de beide kanten van de stalen belemmeringen vrij zouden krijgen, waardoor het mogelijk zou worden, deze naar links of rechts te verschuiven. Men hield aan de andere kant van de muur waarschijnlijk geen rekening met de vier stukken spoorstaaf, die met zware hamerslagen waren vastgedreven.

— Dat kan lang duren! begon Raffles. Minstens tot morgenochtend, als alles hun meeloopt, en voor die tijd moeten we die mensen overvallen hebben en weten wat zij in het schild voeren en wie zij zijn!

— Als je het mij vraagt, dan zou ik zeggen, dat wij met een gevaarlijk volkje te doen krijgen! zei Brand hoofdschuddend.

— Ja, dat lijdt geen twijfel! Wij mogen het wel bijna als zeker beschouwen, dat het voorzien is op de Midland-Bank. Het zou wel heel toevallig zijn, als de tunnel die kant uitlep, zonder dat men het op de bank begrepen had. Maar hoe het ook zij, wij gaan zo vroeg mogelijk aan de slag, zodra het gedaan kan worden zonder al te groot gevaar. Ik heb opgemerkt, dat een paar huizen van de drukkerij af, een openbare school staat, met een grote speelplaats er achter. Wij kunnen misschien over een schutting klimmen en van daar aan de achterkant die zogenaamde drukkerij binnendringen.

— Nemen wij James mee?

— Neen, die moet hier de wacht blijven houden.

De beide vrienden spraken nog geruime tijd door over de kans, die het geheim der tunnel bewaard zou blijven, of dat men althans haar lengte, haar doel en haar richting nooit zou uitvinden, toen precies om negen uur Henderson weer verscheen.

— Luister nu eens, beste James, begon Raffles. Ik verg veel van je uithoudingsvermogen, maar het is volstrekt noodzakelijk, dat er hier iemand blijft, opdat wij er zeker van zijn, dat niemand ongezien in ons huis in de Cromwell-Street kan binnendringen.

— Als het moet dan moet het, Mylord! gaf Henderson te kennen.

— Dat is een schoon beginsel, James, en wij zullen verstandig doen als wij ons daaraan houden, vooral in dit bijzonder geval. Mijnheer Brand en ik gaan vannacht naar dat huis, waarin ik vermoed, dat de tunnel een aanvang neemt. Het is in de Baker-Street, niet ver van de Grossvenor-Street, een drukkerij, met twee voor de helft matglazen winkelruiten, groengeschilderd houtwerk en een kleine toegangsdeur. Het is aan de rechterzijde van de straat als je van ons huis komt. Ik geloof echter niet, dat je gebruik behoeft te maken van deze kennis; als wij die lieden verrassen, dan zijn wij een heel eind op weg.

Henderson kreeg zijn laatste instructies en Raffles en Brand verlieten de tunnel, beklommen de smalle trap naar het laboratorium en voorzagen zich daar van enige voorwerpen, door Raffles uitgevonden, welke verdedigingsmiddelen hun wellicht te pas konden komen.

Het was bijna bij tien, toen zij door de tuin, die nu in volkomen duisternis gehuld was, naar de achterzijde van het grote huis gingen en dit binnentraden door een van de achterdeuren.

Zij hadden zich nog de tijd niet gegund hun vermomming af te leggen, en deze was nog zeer goed bruikbaar, want

als zij bij hun onderneming het onderspit moesten delven, dan kwam het er al zeer weinig op aan, of de zogenaamde drukkerspatroon in een van de nachtelijke indringers al of niet zijn provinciale klant herkende.

Maar daar een revolver altijd een uitstekend wapen is, onverschillig of het door een Londenaar of door een provinciaal wordt gebruikt, zo lieten de beide vrienden elk van deze praktische wapenen één in hun zak glijden.

Een paar tassen werden gevuld met de nodige inbrekerswerktuigen, Raffles ging zich in zijn slaapkamer voorzien van een paar kleine voorwerpen, welke hem misschien te pas zouden kunnen komen, en om elf uur, nadat hij zich telefonisch met Henderson in verbinding had gesteld om zich te overtuigen, dat in de tunnel alles nog bij het oude was, verlieten zij het vertrek en vervolgens het huis.

Het was een donkere avond, want de maan was achter de wolken verdwenen; een gelukkige omstandigheid, die het gewaagde plan van de beide mannen moest begunstigen.

Op een kwartier lopens van hun huis wisten zij, niet zonder moeite, een taxi te veroveren, en de chauffeur, die eigenlijk liever naar huis was gegaan, te bewegen, hen naar de Baker-Street te rijden.

Aan het begin van deze straat gekomen, dankten zij de chauffeur met een goede fooi.

Het was over twaalf, toen de beide vrienden, hun regenjassen met de rechterhand dichthoudend, tegen de stijve bries, die door de straat stooft, optornden.

Een kwartier later hadden zij het schoolgebouw bereikt, na de zogenaamde drukkerij te zijn gepasseerd.

Daar was nu alles duister, tenminste van de straat af was nergens enig lichtschijnsel te bespeuren. Ook het schoolgebouw lag natuurlijk in dichte duisternis gedompeld.

Raffles en Brand sloegen de hoek van de zijstraat om, waaraan de school grensde, kwamen aan de stenen muur, die hier de speelplaats van de straat afscheidde, en zaten er het volgende ogenblik bovenop.

Maar zij vonden de bovenkant van een smalle muur niet de aangewezen plaats om er te blijven zitten en daarom lieten zij zich zo snel mogelijk aan de andere kant zakken.

Zij stonden nu op een ruime binnenplaats, waar enige populieren stonden.

In een hoek tegenover de kant waar zij waren overgeklimmen, bevond zich een hoop zand, waarmede de kleintjes van de laagste klassen zich waarschijnlijk vermaakten.

Raffles en Brand maakten ook van deze hoop zand gebruik, maar voor een geheel ander doel.

Zij gebruikten haar eenvoudig om aldus de hoogte van de scheidingsmuur te verkleinen.

Volgens hun gewoonte wachtten zij tot dat zij niets meer hoorden, en toen pas slingerden zij zich op de muur en lieten zich aan de andere kant vallen.

Zij kwamen terecht in de weke aarde van een kleine stadstuin en haastten zich, deze over te steken en over een schutting te klimmen.

En nu waren zij in de tuin van de drukkerij...

Maar op dat ogenblik geschiedde er iets, waarop zij misschien wel gerekend hadden, maar dat hen toch niet minder onaangenaam trof; een paar huizen verder begon eensklaps een waakhond, die hen misschien gehoord of geroken had, woedend aan te slaan.

— Vlugh aan het werk, Charles! Als die schreeuwlelijk wordt losgemaakt, zouden al de schuttingen, welke hem van ons scheiden, wel eens een peuleschil voor hem blijken, en dan konden wij evengoed regelrecht naar Scotland-Yard

wandelen, en ons aan de hoofdcommissaris presenteren!

— Waar is ergens die schuur? vroeg Brand fluisterend. Ik denk dat wij daar moeten zijn!

— Ja, dat vermoed ik ook. Daar staat zij!

Raffles wees naar een houten gebouw, een soort bergloods, dat men ook een tuinhuis zou kunnen noemen, met een enkel, klein venster en dat door een overdekte gang in verbinding stond met het huis.

Raffles trad haastig op de deur toe, en het duurde niet lang, of hij had het slot met een zijner sleutels geopend.

En juist toen de beide vrienden binnendrongen, ging er enige huizen verder een deur open, en een barse mannenstem scheen de nog altijd woedende blaffende hond te ondervragen en hem van de ketting los te maken.

De beide vrienden verloren geen tijd, maar onderzochten snel de loods, waar zij zich nu bevonden, en die geen enkel meubelstuk bevatte, als men tenminste die naam niet wilde geven aan een paar zetkasten, die blijkbaar zeer weinig gebruikt werden, want de letters waren nog volkomen blank en werden waarschijnlijk zo goed als nooit gebruikt.

In een hoek was het begin zichtbaar van een trap, die blijkbaar naar een kelder leidde.

Wel een kwartier bleven de beide vrienden volgens hun gewoonte op dezelfde plek staan en gaven hun oren goed de kost.

Toen echter alles stil bleef, besloten zij de trap af te gaan en te zien waar die hen zou brengen.

Het was zeer donker in de loods, en daar zij nog geen licht durfden maken, moesten zij hun weg vinden door langs de houten wand te tasten.

Zo bereikten zij de trap en voorzichtig begonnen zij de houten treden af te dalen.

Telkens stonden zij opnieuw stil, om te luisteren.

Zij waren reeds tien treden afgedaald, toen Raffles, die vooraan ging, Brand waarschuwde door hem in het been te knijpen.

Zijn scherp, geoefend gehoor, had enig gerucht opgevangen, waarvan hij zich niet dadelijk de aard kon begrijpen.

Het was als het verzetten van een schakelaar van het elektrische licht, maar het kon ook evengoed het overhalen van de haan van een revolver zijn.

HOOFDSTUK V

IN DE HANDEN DER BANKROVERS

Raffles dacht er nog over na of hij licht zou maken, toen zich plotseling weer een ander geluid liet horen, ditmaal zeer dicht bij hem; het was als het verschuiven van een zwaar voorwerp, bijvoorbeeld van een kast over een houten vloer.

Terwijl de beide mannen er nog over nadachten wat dit kon zijn, begon de trap, waarop zij stonden, zachtjes te slingeren, en zij moesten zich aan de leuning vast houden om er niet af te vallen.

— Voor de drommel, wat is dat nu? fluisterde Brand voor zich heen. Wat mankeert dat ding? Ik heb een gevoel of ik op de kermis in een reuzenschommel zit!

Inderdaad, de trap begon hoe langer hoe erger te zwaaien en de beide mannen moesten zich met alle kracht aan

de wrakke leuning vastklampen, die verdacht kraakte en die ieder ogenblik scheen te zullen afbreken.

De slingeren werden voortdurend heviger en de gehele trap scheen nu wel om een scharnier te draaien, dat zich ergens in de bovenste trede moest bevinden.

Maar ten slotte nam deze zonderlinge beweging gaandeweg af, en na enige minuten was de trap tot rust gekomen.

Maar zij liep niet langer in een schuine richting omlaag, neen, zij hing nu loodrecht naar beneden en dus waren de bovenkanten der treden niet meer horizontaal maar schuin.

Om er op te kunnen blijven staan, moesten Raffles en Brand zich aan de leuning vasthouden.

Raffles, die onderaan stond, strekte voorzichtig een been uit en tastte naar

de lager gelegen trede. Zijn voet ontmoette echter geen tegenstand, er was geen trede meer. Maar evenmin voelde hij de grond.

— Zullen wij niet liever licht maken? vroeg Brand op fluisterende toon. Er is iets niet in orde, dat is zeker! Wat doe je daar toch, Edward?

— Wij zullen licht maken, wat er ook gebeuren moge!

Zich met een hand aan de leuning vastklampend, haalde Raffles met de andere zijn zaklantaarn te voorschijn en drukte op de knop.

Een helder schijnsel verlichtte nu de ruimte, waar de beide mannen zich bevonden. Het was een grote kelder, met wit gekalkte muren en ongewoon diep. Zoldering en vloer waren tenminste zes meter van elkander verwijderd.

De smalle trap, waarop de twee mannen zich bevonden, bleek uit twee delen te bestaan, het benedenste vast met het bovenste scharnierend. Op welke wijze de trap zo eensklaps haar oorspronkelijke gedaante had verloren, viel moeilijk te zeggen, maar het was zeker, dat nu het bovenste stuk loodrecht omlaag hing, en dat de bovenste trede zich ongeveer drie meter boven de grond bevond.

En men mocht het tevens voor verzekerd houden, dat dit niet van zelf zo was gekomen, maar dat de trap door mensenhands in twee delen was gebroken.

En toch was er niemand in de kelder te zien. Een deur was er ook niet, tenminste niet zichtbaar.

— Ik wil gevild worden, als ik er iets van begrijp! mompelde Brand, die zich met handen en voeten aan de loshangende trap vastklemde.

— Ik geloof, dat ik het maar al te goed begrijp, Charles, kwam Raffles. Men heeft ons gehoord, dat staat als een paal boven water! Maar hoe dan ook, ik heb weinig lust, hier als een rijpe pruim te blijven hangen!

— Waar wil je dan heen? Weer naar boven?

— Neen. Wij zijn van boven gekomen en wij zijn hier drie meter boven de stenen vloer!

En met die woorden hing Raffles zijn zaklantaarn aan een knoop van zijn jas, hurkte als het ware op de onderste trede, bracht zijn handen zover mogelijk naar beneden, omvatte stevig de stijlen van de trap en strekte toen zijn lichaam, zodat hij nu alleen aan zijn handen hing.

En daarop liet hij zich vallen.

Bijna tegelijkertijd schoof ergens in de kelder een luik of deur weg en drie mannen stormden binnen, allen gemaskerd, die zich op Raffles wierpen, voor hij weer op de been kon zijn. De strijd was kort, maar hevig.

Als Raffles op beide voeten had gestaan, had hij misschien wel weg geweten met drie aanvallers, maar nu was hij in de minderheid.

Hij kon een paar malen zijn vuist tegen de kin van een vijand laten neerkomen, maar toen werd hij zelf half verdoofd door een hevige slag tegen het hoofd, en toen hij zich daarvan hersteld had, waren zijn armen reeds gebonden.

— Red je, schreeuwde hij. Ik beveel het je!

Maar al had Brand dit bevel willen opvolgen, dan zou hij het toch niet hebben kunnen doen.

Want boven, in de deuropening, verscheen een vierde man met een revolver in de vuist en er viel niet aan te denken, dat Brand, in de positie waarin hij als het ware aan de trap vastkleefde, met enige kans van raken, van zijn eigen wapen gebruik zou kunnen maken.

Lang voor hij het had kunnen grijpen, zou de ander hem hebben kunnen neerschieten.

En daarom deed hij het verstandigst, wat er in de gegeven omstandigheden te doen viel; hij liet zich op zijn beurt op de vloer vallen en werd evenals Raffles overmand.

De drie geheimzinnige mannen hadden hun gevangenen snel van hun wapens beroofd en dwongen hen nu, door de nauwe opening in een der muren te gaan, waardoor zij zelf waren binnengekomen.

Nu bevonden zij zich in een tweede kelder, maar veel lager en kleiner dan de andere, en met onregelmatige wanden, hier en daar met sterke eikenhouten balken gestut.

Dicht bij een der langste wanden stond een krachtige electromotor, waarvan de dikke draden in de zoldering verdwenen.

Behalve deze machine stond er nog een kleine withouten tafel en een tweetal stoelen. Op de tafel lag een vel papier, bedekt met tekeningen en cijfers.

Zelfs in de toestand, waarin hij zich thans bevond, was Raffles helder genoeg van geest om dadelijk te zien, dat daar een keurig getekend plan van de tunnel voor hem lag.

Voor de tafel zat een breedgeschouderd man met kleine, opmerkelijk glanzende zwarte ogen. Raffles herkende hem op het eerste gezicht; het was de zogenaamde drukker.

De man scheen zich volstrekt niet bijzonder te verbazen over de komst van de twee indringers, en keek ternauwernood op van het plan, in welks beschouwing hij geheel verdiept was.

De kleine kelder was zeer helder verlicht door een sterke elektrische lamp, die aan de zoldering hing.

— Hier zijn de mannen, chef! zei een der drie kerels, die zich van de twee vrienden hadden meester gemaakt.

Nu wendde de man met de glanzende ogen zich met een ruk op zijn stoel om, en keek Raffles en Brand beurtelings onderzoekend aan.

— Zo, dus mijn kleine val heeft goed gewerkt en hedennacht is er, geloof ik, kostbaar wild ingelopen! Ik heb zeker het genoeg, met de eigenaars van de tunnel te spreken, die rechtsstandig op

de mijne loopt, ongeveer ter hoogte van de Baker-Street?

— Het genoeg is geheel aan onze zijde, mijnheer de drukker! kwam Raffles minzaam. Gij ziet, dat ik u herken, al hebt gij, daar het hier tamelijk warm is, afstand gedaan van de fraaie pruik, welke u toold, toen ik voor de eerste maal tot u het woord mocht richten. Maar nu ik u wat nader beschouw, meen ik u van een vroegere gelegenheid te herkennen! Indien mijn geheugen mij niet bedriegt, zijt gij lid van de Bende der Wolven, en draagt gij de goed gekozen bijnaam « de Lynx », waarschijnlijk wegens uw fonkelende blik!

De Lynx was langzaam opgestaan en plaatste zich nu met de handen in de zijde voor Raffles. Zijn wenkbrauwen waren dreigend samengetrokken.

— Die man uit de provincie, dat waart gij dus? Nu, laat ik tot mijn eigen lof zeggen, dat ik u dadelijk gewantrouwd heb, al erken ik, dat gij voortreffelijk waart in uw rol! Liederen als wij moeten steeds wantrouwend zijn, begrijpt gij?

— Volkomen! antwoordde Raffles rustig. Als men een aanslag wil plegen op een instelling als de Midland Bank, dan is men allicht geneigd in iedere vreemdeling een afgezant van de gevreesde politie te zien!

— Gij zijt bijzonder goed op de hoogte, bromde de Lynx tussen de tanden, en er verscheen een gevaarlijk licht in zijn gitzwarte ogen. Maar misschien zal u blijken, dat ook wij niet tot de domoren behoren! Ik begin nu in te zien, hoe de zaak zich heeft toegedragen. Gij hebt in uw eigen tunnel, welke gij zo goed hebt weten te verdedigen, het gerucht van ons graafwerk gehoord en nieuwsgierig als gij zijt uitgevallen, wellicht ook een weinig uit vrees, dat ons werk uw tunnel wel eens in gevaar zou kunnen brengen, hebt gij onderzoek gedaan naar het beginpunt van de nieuwe gang. Onze zogenaamde drukkerij boezemde uw belang in en gij hebt, als een schrander man, uw gevolgtrekkingen ge-

maakt uit zekere zonderlinge zaken in die drukkerij! Gij ziet, dat ik er niet aan denk, er doekjes om te winden! Het zal u spoedig genoeg blijken, waarom ik zo openhartig met u spreek.

— Ik begrijp het nu al; met lieden, die in onze macht zijn, behoeven wij geen schuilvinkje te spelen, denkt gij! zei Raffles bedaard.

— Gij geeft werkelijk blijk van een helder doorzicht! riep de Lynx sarcastisch uit. Inderdaad zijt gij niet ver beneden de waarheid. Ik wil u wel zeggen, dat wij voor hedennacht uw onwelkom bezoek verwacht hadden. Toen wij het gat in uw tunnelwand geslagen hadden en gij dat gat afsloot met duivels harde staalplaten, toen begrepen wij, dat gij er het grootste belang bij had, het geheim van uw eigen gang te bewaren. Wij hebben door het gat enige dingen gezien, die ons zeer verbaasden; ik behoef zeker niet nader te verklaren, wat dat geweest is. Gij moest er rekening mede houden, dat binnen niet al te lange tijd uw stalen borstwering toch zou bezwijken en daarom, zo redeneerden wij, kondet gij wel eens beproeven, hier een inval te doen! Gij zult moeten toegeven, dat die redenering niet zo dom was!

— Ik verklaar zelfs, dat zij uit een heldere kop afkomstig is! zei Raffles hoffelijk.

— Wie gij zijt weet ik niet, ofschoon ik wel zekere vermoedens koester, welke ik echter voorlopig voor mij wens te houden. Maar het doet er ook weinig toe, wie gij zijt. Voor mij is het gewichtigste uw tunnel.

Hij zweeg even en wierp een loerende blik op het gelaat van Raffles, die onbewegelijk tegenover hem stond.

— Het moet wel een zeer bijzonder soort tunnel zijn, daar gij haar zo hardnekkig verdedigt! ging de Lynx voort. En een man, die zo maar over een stel van de allerbeste staalplaten beschikt, die is zeker niet de eerste de beste! De

man laat mij koud, tenminste voor het ogenblik, maar het geheim van de tunnel moet ik tot iedere prijs doorgronden! Het kan mij en mijn vereniging van het grootste nut zijn...

Hij keek Raffles onderzoekend aan, maar deze bleef zwijgen, en hij ging voort:

— Wel, wat hebt gij hier op te antwoorden?

— Wat zou ik er op moeten antwoorden? vroeg Raffles koeltjes. Natuurlijk denk ik er geen seconde aan, u het geheim van een tunnel mede te delen, welke ik juist met zoveel inspanning tegen uw onbescheiden blikken had beschermd!

— Ah, gij weigert? ging de Lynx voort, met een vals lichten in zijn zwarte ogen. Nu, wij zullen wel zien... Zeg mij eerst eens, waarom gij niet dadelijk de politie gewaarschuwd hebt, toen gij moest vrezen, dat wij dwars door uw tunnel zouden heengaan?

— O, gij kunt er van verzekerd zijn, dat ik dat dadelijk gedaan zou hebben, als ik maar eerder geweten had, in welk huis ik moest zoeken om het begin van uw tunnel te vinden!

— Maar toen wij het gat door de wand hadden geboord, toen belette toch niets u de politie te gaan halen, haar in uw eigen tunnel te brengen, haar het gat te laten verwijden, en langs die kant onze gang te laten binnendringen?

— Ik had mijn bijzondere redenen, om dat juist niet te doen, zei Raffles, steeds even rustig.

— Ah, daar heb ik u! riep de Lynx triomfantelijk uit. De politie moest er tot iedere prijs buiten gehouden worden, niet waar? Ik had het dus bij het goede eind, dat gij... John Raffles waart!

— Noem mij, zoals gij verkiest! zei Raffles schouderophalend.

— O, gij behoeft het niet te loochenen! riep de Lynx toornig uit. Er is maar één man in geheel Londen in staat tot zulk een werk! Wij kennen u, wij

weten wat gij waart zijt! Gij zijt, wel is waar, onze doodsvijand, zo goed als van de Bende der Raven en van het gehele Genootschap van de Gouden Sleutel, maar niemand onzer denkt er aan, uw ongelofelijke schrandtheid en uw stoutmoedigheid te ontkennen. Wel, hoe is het, wilt gij bekennen, dat gij Raffles zijt?

— Ik zeg u nogmaals, mijnheer de Lynx, dat het mij volkomen onverschillig is, welke naam gij mij verkiest te geven! zei Raffles ongeduldig. Kom terzake, wat ik u verzoeken mag! Ik denk, dat gij binnenkort in de bank wilt inbreken en mij zolang wilt vasthouden, totdat het ontdekken van uw tunnel er niet meer op aankomt, niet waar?

— Welzo, denkt gij er werkelijk zo

gemakkelijk af te komen? riep de Lynx op woeste toon. Neen, mijnheer Raffles. Dan hebt gij het mis! Gij deelt ons dadelijk alles mede wat wij van uw tunnel willen weten en anders ondergaat gij de straf van allen die een belangrijk geheim van de Bende hebben doorgrond! Ik behoef zeker niet duidelijker te zijn!

— O neen, die moeite kunt gij u sparen, zei Raffles bedaard. Ik kan uwe methodes! Welnu, ik blijf bij mijn weigering!

— Luister dan goed naar mij, John Raffles! zei de Lynx, en hij kwam vlak voor Raffles staan, die geen stap terug week. Ik geef u volle zes uren om u te bedenken; wanneer die tijd verstreken is, en gij hebt mij het geheim van uw tunnel niet medegedeeld, dan sterft gij!

HOOFDSTUK VI

BANGE UREN

Raffles knipte zelfs niet met de ogen, toen hij deze vreselijke woorden hoorde. Hij had immers niet anders verwacht... Zijn stem klonk volkomen helder en onbewogen, toen hij hernam:

— Ik weiger!

— Wij zullen zien! hernam de Lynx kortaf.

Hij wendde zich daarop tot de gemaskerde mannen, die zwijgend en met de revolver in de hand, op dezelfde plek waren blijven staan en zei:

— Breng hen weer naar de grote kelder, bindt hem goed, en laat een uwer hen bewaken.

— Neem mij niet kwalijk, chef, zei een van de mannen, ik zou er maar twee van maken, als ik u was.

— En het werk in de tunnel dan? vroeg de Lynx.

Niemand antwoordde. De chef dacht nog even na en hernam toen:

— Misschien heb je ook wel gelijk; als hij Raffles is, dan hebben wij met een gevaarlijke tegenstander te doen. Twee blijven dus hier, om op hem te passen en de anderen gaan weer naar de tunnel, naar het andere einde en stellen daar alles in het werk, om die stalen platen op te ruimen. Is dat geschied, voordat de zes uren om zijn, misschien kan dat deze man dan het leven redden, maar in het tegenovergestelde geval...

De Lynx voltooide de zin niet, maar de dreigende blik in zijn ogen sprak een duidelijke taal, die niet misverstaan kon worden.

Alles werd nu in gereedheid gebracht, om de beide gevangenen goed te kunnen bewaken.

Er werden twee zware stoelen ergens uit het huis gehaald en daarop werden de beide gevangenen vastgebonden, hun armen achter de leuning, en bovendien werden hun polsen nog te samen gebonden met het stevigste touw.

Daarop werden de stoelen midden in het vertrek gezet, zodat de twee bewakers voortdurend om de gevangenen heen konden lopen, teneinde zich te overtuigen of de touwen nog stevig vast waren.

De Lynx had reeds al te veel gehoord van de buitengewone bekwaamheid van John Raffles om zich van de sterkste boeien te bevrijden.

De chef kwam zich zelf overtuigen, dat de touwen stevig waren geknoopt en zei toen, zich tot Raffles wendende:

— Zes uren, denk er om! om acht uur morgen vroeg!

Hij stak de beide handen in de zakken, riep de man, die nog altijd met de revolver in de hand, boven aan de trap stond en wenkte een van de drie kerels die Raffles en Brand overweldigd hadden.

Zij begaven zich naar de kleine kelder, waar de dynamo stond, en de zware met ijzer beslagen deur viel dicht.

De beide gevangenen bleven alleen met hun bewakers.

Een hunner had, vóór de Lynx en de beide anderen zich verwijderden, een schakelaar omgedraaid, zodat de kelder nu in een helder electrisch licht baadde, en vervolgens een hefboom overgehaald, waardoor het boven einde van de trap langzaam weer in zijn oorspronkelijke toestand kwam, waarin zij werd gehouden door een zware ijzeren bout, die er bij wijze van deurgrendel voorgeschoven werd.

Raffles had het gevoel alsof hij nog nimmer zo helder van hoofd was geweest als op dit ogenblik in deze kelder en in het aangezicht van de dood, die hem toegrijnsde, als hij weigerde het kostbaar geheim prijs te geven, dat als het ware met zijn leven zelf was samengeweven.

Inderdaad, de tunnel zelve was zeker van minder belang, en haar verlies, bijvoorbeeld door een grote instorting, zou wel ernstig, maar volstrekt niet onoverkomelijk zijn, maar zij leidde aan de ene kant naar het huis van Lord William Aberdeen en het zou zeker niet lang duren of de bandieten zouden de geheime toegang naar het tuinhuis gevonden hebben, en dat was erger.

Het dubbel leven van Lord Aberdeen zou bekend worden, al was het dan voorlopig maar aan de bendeleden, en dit zou zulk een noodlottige invloed uitoefenen op al zijn ondernemingen, dat hij evengoed regelrecht naar de hoofd-commissaris van politie zou kunnen lopen.

Maar over dit alles dacht hij slecht's kort.

Het stond voor hem vast, dat hij het geheim niet zou verraden, en daarover behoefde hij dus in het geheel niet na te denken.

Neen, zijn gedachten waren uitsluitend gericht op de kansen, welke hij had om zich te bevrijden, alvorens de zes uren verstreken zouden zijn.

Hij begreep maar al te goed, dat deze kansen al bijzonder gering waren; de kelder was daghelder verlicht, de stoelen stonden in het midden van het vertrek, de touwen waren stevig en goed geknoopt, al had hij kans gezien, door tijdens het binden zijn spieren zoveel mogelijk te spannen, zich een weinig speelruimte te verschaffen; de oppassers waren krachtige kerels, klaar wakker en goed gewapend en geen enkele beweging hunner gevangenen zou hun ongaan.

Maar Raffles was er de man niet naar, maar iedere hoop te laten varen.

Integendeel, al waren de bezwaren reusachtig groot, toch was al zijn denken nu gericht op de mogelijkheid hier te ontsnappen.

Charles Brand scheen op zijn gelaat te lezen wat er in hem omging, maar de stemming van de jonge man was veel minder opgewekt, als men het zo noemen mag, hij zag de toekomst zeer duister in, en hij vreesde dat deze kelder wel hun laatste verblijf zou zijn.

Raffles liet met opzet een half uur voorbijgaan, vóór hij ook maar de geringste beweging maakte.

Toen rekte hij zich eens uit, voor zover dit mogelijk was, zodat de touwen kraakten, maar dadelijk kwam een der bewakers voor hem staan, die zich nu beiden van hun masker ontdaan hadden en zei dreigend, terwijl hij zijn revolver ophief:

— Laat die grappen maar, het zou je kunnen berouwen!

— Gij staat mij dus niet toe, dat ik mij uitrek en zodoende de verdoving in mijn ledematen tegenga? vroeg Raffles op onderdanige toon.

— Dat zal ik niet dulden, ik heb van je gehoord man, ik ken je duivelskunsten, en je bent al ontelbare malen ontsnapt.

De Grote Onbekende wierp Brand een blik toe, een zeer snelle blik, maar die de jonge man alles onthulde wat er op dit ogenblik in het hoofd van zijn vriend omging. Raffles begon nu met het vertrek zeer zorgvuldig te bestuderen.

Wij zeiden reeds, dat er een houten trap naar beneden leidde, die ongeveer in het midden beweegbaar was. Zij telde dertig tot twee en dertig treden en liep langs de gladde zijwand van de kelder. De deur bovenaan kwam dadelijk op de trap uit zonder portaal. De hefboom, zoeven door een der bandieten overgehaald, bevond zich niet ver van de voet van de trap en de schakelaar van het elektrische licht was naast de stevige, geheel van ijzer vervaardigde en in de grijze kleur van de stenen geschilderde deur, waardoor Raffles en Brand haar, toen zij op de trap stonden, niet aanstonds hadden kunnen zien.

De kelder was ongeveer vijf meter breed en bijna zeven meter lang en, zoals gezegd, de beide stoelen stonden in het midden, ruim een meter van elkander.

De bewakers liepen voortdurend heen en weer, waarschijnlijk om te voorkomen, dat zij in slaap zouden vallen.

Weer verliep een half uur en Raffles had reeds een paar keren gegaapt.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheeren, zei hij, maar het is toch zeker niet verboden om te roken in dit vertrek? Er is niets zo goed als een voortreffelijke sigaret, om zich de tijd een weinig te korten en wakker te blijven.

De twee bewakers schenen elkander met een blik te raadplegen en toen antwoordde een hunner brommend:

— Als gij kans ziet om te roken, gij kunt uw gang gaan, maar ik heb geen sigaretten!

— Het is ook de vraag of ik uw sigaretten wel zou lusten! riep Raffles spottend uit. Wees zo goed en haal mijn koker eens te voorschijn; hij zit in mijn

binnenzak, en het is vreemd, maar ik kan er zelf niet bij!

De bewaker, die Raffles in gedachten « De Onverschillige » had genoemd, trad op hem toe, knoopte zijn jas open, stak de hand in de binnenzak en haalde er een fraaie, gouden sigarettenkoker uit.

Hij liet een zacht fluitend geluid van bewondering horen, wierp het kostbare voorwerp een paar malen omhoog en zei grinnikend:

— Ik geloof dat ik dat mooie dingetje maar confiskeer! Het is zeker een erfenis, niet waar?

— Gij kunt doen wat gij verkiest, als gij mij maar eerst een sigaret geeft! antwoordde Raffles schouderophalend.

De bandiet opende het etui en wilde er een sigaret uitnemen, maar Raffles zei haastig:

— Blijf er liever af met je vingers, vriend! Ik wil volstrekt niets afdingen op je zindelijkheid, maar de aroma van deze fijne sigaretten heeft er onder te lijden, als zij te veel worden aangevat! Houdt mij het etui maar voor, ik zal er met mijn lippen wel een uitnemen!

De bandiet, een weinig verbluft, gehoorzaamde en hield Raffles het etui zo dicht mogelijk bij de mond, zodat deze er met de lippen een sigaret uit kon nemen.

— Nu een beetje vuur, als ik je zoeken mag! zei hij.

De bandiet haalde een lucifersdoosje uit zijn zak, streek een lucifer af en hield die aan de sigaret.

Vol welbehagen deed Raffles een paar trekjes, en de bandiet, opgetogen over de heerlijke geur, riep uit:

— Bij mijn ziel, dat is eerst een sigaret! Kom, wij zullen er ook eens de brand in steken!

Hij nam een sigaret uit de koker en had haar het volgende ogenblik aangestoken.

Hij kwam nu met het etui naar zijn makker toe en hield het hem voor, maar deze, die het gehele toneeltje een weinig argwanend had gadegeslagen riep uit:

— Ik rook de sigaretten van die man niet! En als ik jou een raad mag geven, Jim, dan gooi je dat ding dadelijk weer weg! Vooruit, doe wat ik zeg!

De aangesprokene, die naar de naam Jim luisterde, scheen de autoriteit van de ander te erkennen, want hij bromde binnensmonds een vloek, deed nog snel een paar lange halen aan de sigaret,

verdraaide zijn ogen van genot en wierp toen het rolletje tabak in de hoek, maar niet zonder dat hij een verliefde blik op de smeulende sigaret liet rusten.

Daarop stak hij de gouden koker in zijn zak, terwijl de andere bandiet zei:

— Als ze je maar niet opbreken. Ik zeg je, sigaretten van John Raffles, daar pas ik voor op!

HOOFDSTUK VII

WIE HET ONDERST UIT DE KAN WIL HEBBEN...

Jim begon te lachen, een luide, rollende lach, maar die eensklaps werd afgebroken, afgesneden, met een mes als het ware.

Hij bleef eensklaps als uit steen gehouwen en met starende ogen in zijn lach steken, bracht toen met een vaag gebaar een trillende hand aan het hoofd, rochelde enige keren, alsof hij iets in de keel had, dat hij niet kon wegslikken, deed een paar wankelende stappen... en zakte toen in elkaar.

Een rilling doorliep zijn lichaam en toen lag hij onbewegelijk.

Zijn makker slaakte een waar gebrul en schreeuwde:

— Ik heb het je wel gezegd! Die verdoemde sigaretten!

Hij vergat zelfs een ogenblik zijn gevangen, knielde naast Jim neer, schudde hem heen en weer, wierp een blik op het gelaat, waarin de trekken eensklaps verstijfd schenen en op de glazige ogen, en sprong toen met een woeste vloek weer overeind.

Hij dacht een ogenblik na en bromde toen voor zich heen:

— Ik moet telefoneren; zij moeten mij een ander zenden! Ik durf niet alleen blijven met die duivelskunstenaar!

Hij vloog naar de trap en begon haar zo vlug hij kon te beklimmen.

Raffles volgde hem met de ogen, en juist toen de bandiet de helft van de trap bereikt had, strekte hij zijn benen zo ver mogelijk, tot zijn tenen de grond raakten, en wierp zich met een enkele

sprong, als die van een kangeroe, met zijn volle gewicht vooruit en tegen de hefboom aan de voet van de trap...

Een kort gekraak liet zich horen, het bovineinde van de trap zwaaide terug en de bandiet, zo plotseling van het evenwicht beroofd, stortte van een hoogte van drie meter voorover op de stenen vloer van de kelder.

De hoogte was niet groot genoeg om hem te doden, maar hij moest toch iets gebroken hebben, want hij bleef half verdoofd liggen.

Zijn revolver was hem tijdens de val uit de hand gevlogen en lag ver buiten zijn bereik.

Raffles verloor geen tijd, maar beukte uit alle macht de stoel tegen de muur, zodat het niet lang duurde of de rug en de poten waren gebroken.

De dikke touwen hadden nu geen houvast meer en vielen slap langs armen en benen neer.

In een oogwenk had Raffles zich bevrijd en snelde nu op Brand toe, die meende te dromen en als versuft dit toneeltje had gadeslagen, dat zich met ongelooflijke snelheid had afgespeeld.

En het merkwaardige was dat de sigaret nog altijd tussen de lippen van de Grote Onbekende zat geklemd en hij nog even rustig rookte, alsof hij zich in de conversatiezaal van de Windsor-Club had bevonden.

Stotterend van verbazing vroeg Brand, toen hij armen en benen weer bewegen kon:

— Ik kan nog niet begrijpen, dat dit alles werkelijk gebeurd is; heb je zelf in het geheel geen last van die sigaret?

— Het was de enige goede, die er bij was, mijn jongen! antwoordde Raffles glimlachend. Het gouden mondstukje is een weinig korter dan dat van de andere sigaretten en daaraan herken ik het terstond. Maar daarom wilde ik ook de sigaret volstrekt zelf nemen. Maar laten wij nu geen tijd verbeuzelen met babbelen, er valt ander werk te doen. Wij

zullen eerst onze vriend eens verbinden, maar zo, dat hij zich niet bevrijden kan!

Hij bukte zich over de man heen, die juist uit zijn verdoving ontwaakte en greep het touw, waarmede hij zelf was gebonden geweest en een ogenblik later was de bandiet zodanig gekneveld, dat hij in de letterlijke zin van het woord geen lid kon verroeren.

Hij werd naar een hoek van het vertrek gedragen en daar neergelegd.

— Ja vriend! zei Raffles op wijsgerige toon, ik zou je er aan kunnen herinneren, dat men de ochtend nooit moet prijzen voor de nacht om is, om een bekend spreekwoord naar omstandigheden te wijzigen. Over je metgezel behoef je je niet ongerust te maken, hij is springlevend en alleen maar bewusteloos en dat zal hij de eerste twaalf uren wel blijven.

Hij ging de revolver opzoeken, onderzocht het wapen nauwkeurig en kwam tot de ontdekking, dat het gelukkig niet door de val geleden had.

Charles Brand wapende zich met het automatische repetierpistool van de bewusteloze bandiet en keek Raffles vol afwachting aan.

— Nu maken wij zeker dadelijk dat wij weg komen?

— Ja, mijn jongen, wij gaan naar huis.

— Gelukkig, riep Brand uit. Ik had, eerlijk gezegd, gedacht, dat je het avontuur nog verder had willen voortzetten.

— Wel, ik ben ook niets anders van plan, hernam Raffles droogjes. Want ik wil wel naar huis, maar langs een andere weg dan die wij gekomen zijn.

— Hoe dan wel?

— Door de tunnel, welke de bandieten gegraven hebben.

— Maar dat staat gelijk met zelfmoord! riep Brand verschrikt uit. Wie weet hoeveel van die kerels wij daar wel vinden!

— Het kunnen er zoveel niet zijn, want in een onderaardse gang, zoals zij er een graven, kunnen onmogelijk meer

dan drie. Maar al waren het er zes, wij hebben het voordeel van de verrassing. Kom gauw mee.

Raffles trad op de ijzeren deur toe en het duurde niet lang, of hij had ontdekt, op welke wijze zij geopend moest worden.

Hij knikte nog eens naar de gebonden bandiet, die onbeweeglijk en met giftige blik naar hem keek, en daarop traden de beide vrienden de tweede, kleine kelder binnen, na zich eerst te hebben overtuigd, dat hun zaklantaarns nog goed werkten.

Een eenvoudige houten deur, van goede planken vervaardigd, bleek het begin van de tunnel af te sluiten.

De gang had een ovale vorm, en de grootste doorsnede was omstreeks één meter tachtig, de kleinste één meter vijftig.

Op geregelde afstanden was de tunnel geschoord en op de eerste blik zag Raffles, dat hier een zeer kundig ingenieur aan het werk was geweest.

De tunnel was volkomen recht, overal even hoog en breed en op zwakke plaatsen met metselstenen versterkt.

De schoren bestonden uit dikke palen van eikenhout, zo dik als een heipaal, en schuin gesteld, zodat zij het gewicht van het verwulf konden dragen.

En nauwelijks waren de twee vrienden een twintigtal meters in de tunnel doorgedrongen of zij zagen heel in de verte een flauw schijnsel.

Dadelijk doofden zij het licht van hun eigen lantaarns en gingen op de tast verder.

Aan weerszijden van de tunnel liepen de elektrische draden van de boormachine, welke zich aan de uiteinden van de onderaardse gang moest bevinden, en waarmede de tunnelgravers de harde bodem hadden aangetast, om die vervolgens met schop en houweel verder te verwijderen.

Waar de uitgegraven aarde gebleven was, begreep Raffles niet. Maar waarschijnlijk had men die in een andere schuur opgehoopt.

Bij iedere stap werd het schijnsel helderder en na ongeveer vijftig meter te zijn voortgegaan, konden de beide mannen de vage gedaanten zien van enige lieden, die druk bezig waren aan het andere einde van de tunnel.

Maar de boormachine, waarvan het gonzend geluid hun het eerst op het spoor van de tunnelgravers had gebracht, zweeg.

Wel klonken de regelmatige slagen van twee of drie houwelen op de harde grond.

Blijkbaar waren de bandieten bezig het gat te vergroten in de tussenwand, teneinde gemakkelijker de stalen platen voor de opening op zij te kunnen schuiven.

Raffles en Brand hadden zich plat voorover geworpen en kropen voort, de revolvers in de vuisten geklemd.

Brand trok het touw achter zich aan, waarmede hij gebonden was geweest en dat men misschien aanstonds nodig zou kunnen hebben.

Nog een twintig meter en toen konden Raffles en Brand reeds duidelijk onderscheiden wat er daarginds geschiedde.

Er waren daar drie mannen, hoogstwaarschijnlijk de Lynx met de twee bandieten, die hem vergezeld hadden.

Twee hunner waren uit alle macht bezig met houwelen de rotsharde aarde te bewerken, terwijl de derde het werk leidde en een zeer groot elektrische lantaarn in de hand hield, waarmede hij de beide arbeiders belichtte.

Zo sterk was het licht, dat Raffles duidelijk kon zien, dat de opening in de wand sedert die ochtend veel groter was geworden.

Zij was bijna vier decimeter hoog en zeven decimeter breed, en daar achter was duidelijk de zwakke glans van het schild van nikkelstaal te zien.

Links stond de boormachine, die thans buiten gebruik was gesteld, daar zij de stalen schilden toch niet zou kunnen bewerken.

Het zou zeker geen uur meer duren, of de gehele opening zou vrij gemaakt zijn en dan zou het zeker heel wat gemakkelijker vallen de stalen platen omver te werpen of ter zijde te schuiven.

En als ook dit mislukte, zouden de bandieten wel eens kunnen pogen de staalschilden met behulp van een zuurstofvlam te vernielen en zo in de tunnel door te dringen, die hun nieuwsgierigheid ten hoogste had gaande gemaakt.

Maar voor het ogenblik was daar geen vrees voor.

Het werk vorderde langzaam en telkens vlogen er slechts kleine stukjes van de rotsharde grond.

En toen, vóór Raffles en Brand er goed en wel op verdacht waren, spoot er als het ware 'n verblindend witte straal tegen de staalplaat.

De bankroovers hadden hun zuurstofapparaat reeds in werking gebracht.

Zij droegen alle drie brillen met zwart gemaakte glazen, waardoor zij ongestraft in het gloeiende wit van de vlam konden kijken.

Maar Raffles en Brand hadden hun ogen daarmee niet kunnen beschermen en konden zelfs op die afstand de helse gloed ternauwernood verdragen.

Er viel ook niet aan te denken hun wapens behoorlijk te richten tegen dit verblindend licht in.

Zij kropen zo snel zij konden weer een twintig meters achteruit, en van deze plek konden zij nog zeer goed zien, wat er daarginds vooraan in de tunnel voorviel, zonder gevaar te lopen, hun ogen onherroepelijk te bederven.

Van de drie bandieten was nu niets meer te zien.

Zij hadden zich waarschijnlijk plat op de buik geworpen, om zo weinig mogelijk last te hebben van het schelwitte licht, van een witheid, door niets te overtreffen, en waarbij zelfs de schitte-

ring van een sterke elektrische booglamp in het niet zonk.

Er verliepen bijna twee uren.

Het gat was nu zeker bijna zo diep, dat alle drie de platen waren doorgesmolten.

En toen geschiedde er iets, waarop de twee vrienden ook al niet gerekend hadden.

Le Lynx zond een van zijn mannen terug, zeker om eens te gaan zien of de gevangenen zich nog niet bedacht hadden!

Als zij bleven waar zij waren, dan zouden zij zeker gezien worden, want de tunnel bood hier volstrekt geen schuilplaats, en de man, die terugkeerde was voorzien van een kleine zaklantaarn.

Maar hier viel niet te aarzelen, zij moesten beginnen met te retireren, tot zij althans buiten het gehoor van de twee achtergebleven bandieten waren.

Raffles en Brand kropen dus, als bij onderlinge afspraak, zonder dat het nodig was geweest, een enkel woord te wisselen, achteruit, op handen en knieën en nu en dan omziende, om zich te overtuigen, dat zij buiten het lichtschijnsel van de lantaarn bleven.

Zij waren de man minstens vijftig meter vooruit, en hij kon hen onmogelijk zien.

En toen ontfermde het lot zich over hen; zij vonden een plek, waar de tunnel eensklaps een weinig breder werd, misschien had hier 'n aardinstorting plaats gehad, of was deze soort nis met opzet gemaakt, teneinde er gereedschappen of machineonderdelen te kunnen bewaren.

Deze kleine uitholling was echter nauwelijks groot genoeg, om een enkel persoon te kunnen bevatten.

Raffles boog zich naar Brand over en fluisterde hem in:

— Ga jij nog een tiental meters verder; ik blijf hier en zal de kerel ten val brengen, dan keer je dadelijk weer terug en helpt me hem onschadelijk te maken!

Brand knikte en ging verder, terwijl Raffles zich zo klein mogelijk maakte en

zich tegen de achterwand van de nis drukte.

Vijf minuten later kwam de bankrover voorbij, of liever, hij wilde voorbij gaan, want zover kwam het niet.

Raffles had zich bliksemsnel gebukt en de kerel bij het onderbeen gevat. De man struikelde en had zelfs niet de tijd voor een vloek. Want dadelijk wierp Raffles zich op hem, en toen ook Brand op het gerucht van de val terug kwam ijlen, was zijn lot spoedig beslist. De mand werd nu stevig gebonden, zodat hij zich niet verroeren kon en ook geen geluid kon maken.

Dat was dus een derde van de vijandelijke legermacht verslagen. De rest zou kinderspel zijn!

Juist op dat ogenblik hoorden de beide mannen een dof gekraak aan het uiteinde van de tunnel.

Zij snelden terug zo vlug zij konden en de gesteldheid van de tunnel het hun veroorloofde.

Het verblindend witte licht was nu verdwenen. Alleen de twee lantaarns verspreidden hun licht. Blijkbaar was zoeven de arbeid met de steekvlam geëindigd.

Er was nog meer gebeurd.

Door de opening in de drie stalen schilden, ongeveer zuiver rond en bijna twee decimeter in doorsnede, hadden de twee bandieten de stukken van de spoorstaaf met behulp van een ijzeren haak kunnen wegduwen.

En daarna hadden zij, uit alle macht zich inspannend, de stalen schilden één voor één omver kunnen werpen.

De opening was nu vrij!

Een der bandieten stak er een arm, gewapend met een lantaarn, door, zeker om de tunnel, die nu open voor hem lag, te belichten.

Dat was zijn ongeluk...

Want Raffles en Brand zagen op hetzelfde ogenblik iets eigenaardigs gebeuren.

De man met de lantaarn verdween, onder het slaken van een luide vloek, en zo vlug alsof hij door tovenaars handen werd weggesleurd!

— Dat moet James zijn! zei Raffles glimlachend, terwijl Brand moeite had een schaterlach te onderdrukken, zo snel en zonder omslag was de bankrover uit het oog verdwenen.

— Kom vlug, Charles, voor mijnheer de Lynx zijn makker ter hulp kon snellen!

De twee vrienden ijlden naar de opening, en onder het lopen gaf Raffles het waarschuwingssein, voor Henderson bestemd, die zoeven zo handig zijn tegenstander door de opening had getrokken, met niet meer omslag dan men gebruikt om een sardientje uit het blikje te nemen.

Op het horen van het sein keerde de Lynx zich om en slaakte een gebrul van woede, toen hij zijn gevangenen herkende.

Hij bracht de hand naar zijn zak, maar hij was wat te langzaam... reeds was Raffles bij hem en sloeg hem door een op de goede plek aangebrachte vuistslag neer.

In een handomdraai was de schurk gebonden en machteloos gemaakt.

Hij kwam juist weer bij, toen dit geschied was.

— Ja, vriend Lynx, zo gaat het nu eenmaal in de wereld, zei Raffles glimlachend, heden ik, morgen gij! Maar vandaag ben jij het in ieder geval, naar ik geloof!

Henderson stak op dit ogenblik zijn groot hoofd door de opening en zei leukweg:

— Alles all right, mijnheer! Bij u ook, hoop ik?

— Alles in de beste orde, James! antwoordde Brand lachend. Steek die kerel maar weer door het gat, waar je hem zo handig gevangen hebt!

Even later kwam er een soort mummie door de opening, aangereikt door de reus.

De man was zo stijf gebonden, dat hij letterlijk geen vingerlid kon verroeren.

— Zo, daar hebben wij de verzameling compleet! zei Raffles tevreden. Nu nog het vrachtje naar het huis in de Baker-Street vervoerd en tijdelijk in de kelder neergelegd, in afwachting van de komst der politie, maar vóór die tijd staat ons een zware arbeid te wachten, vrienden!

— Wat wil je doen? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Vraag je dat nog? Natuurlijk wil ik de tunnel van die lieden voor de

grootste helft vernielen en doen instorten! Want om zich te wreken, zullen zij natuurlijk verraden wat zij gevonden en gezien hebben en dan was alle moeite toch vruchteloos geweest! En daarom zullen wij eerst hun tunnel voor een deel vernielen, vervolgens zullen wij een laag beton hier op deze plek aanbrenge-
gen, zo 'n vijf meter dik, en tenslotte zullen wij onze eigen tunnel een andere richting geven op deze plek! En al die tijd zullen de heren onze gasten zijn, wel bewaakt, natuurlijk! De bankrooof zullen zij mijnentwege later nog eens kunnen beproeven, maar dan niet ten koste van John Raffles!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Verzonken Metropolis

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis.
 2. — De gestolen Dolk.
 3. — Een Inbraak met gevolgen.
 4. — Het Verwisselde Lijk.
 5. — Zonderlinge Epidemie.
 6. — Een droeve Huwelijksdag.
 7. — De Wraak der K. K. K.
 8. — Twee Doodsvijanden.
 9. — De Meester herleeft.
 10. — De Bende van de Gouden Slettel in de val.
 11. — Raffles en Amor.
 12. — Nicholson juicht te vroeg.
 13. — De Broeder van Nicholson.
 14. — Avontuur in België.
 15. — De Moord in Kamer 13.
 16. — Aan de Marteldood ontsnat.
 17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
 18. — De Strijd om het Geheim
 19. — Naar het Goudland.
 20. — Bloed en Goud.
 21. — De buitenste Duisternis.
 22. — De Waanzinnige.
 23. — De gestole claim.
 24. — De bergduivel.
 25. — De Goud-fee.
 26. — Onrust op Holderness Hill.
 27. — Het Geheime Document
 28. — De Redding van « Goudhaar ».
 29. — « Goudhaar ».
 30. — De Smokkelkoningin.
 31. — De Misdaad in de trein
 32. — De Revue-Girl.
 33. — Professor Shirley.
 34. — De Kit van Wong Li
 35. — De Gewaande Radja
 36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
 37. — De Duivels van de Zee.
 38. — Het Graf van Keizer Tsoe-Shi.
 39. — Vijftig tegen één.
 40. — Ilona, de avonturier.
 41. — De Kelder des Dood
 42. — De onverwachte tegkeer.
 43. — Rode Bill krijgt e lesje.
 44. — De Stem van het erleden.
 45. — Zwarte Anna.
 46. — Het Juweel van prins Omar.
 47. — Gevaarlijk spel.
 48. — Het Goud van de Metropitanbank.
 49. — De Bende van Ma Bonati.
 50. — Merry-Kid de velikker.
 51. — Het Verlaten Sl
 52. — De Riolen van Rijs.
 53. — Rovers en Verrers.
 54. — Een documentenjacht.
 55. — De Verijdelde Ontvoering.
 56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
 57. — Een Misluke Samenzwering.
 58. — De Kooi des Doods.
 59. — Jacht op Fortuin.
 60. — De Gouden Wisselbeker.
 61. — Een Fatale Vrouw.
 62. — Een moderne Blauwbaard.
 63. — Een Geheimzinnige Moord.
 64. — Een Spaans Drama.
 65. — Een merkwaardige diefstal.
 66. — Spoken op Marshy Manor.
 67. — Chantage en Hypnose
 68. — De Lokstem van het Goud
 69. — Het Geheim van de Boekenkist
 70. — Het Revolutie Complot
 71. — Het Verlaten Huis
 72. — Het Spel met de Dood
 73. — Het Verstoorde Feest
 74. — Russisch Goud
 75. — Een Moderne Robinson
 76. — De Moord in Fenchurch Street
 77. — Het Vioolwonder
 78. — De Raadselachtige Moord
 79. — Een Avontuur in China
 80. — De Verborgen Schat
 81. — De Chinese Schatkamer
 82. — De Bende van de Gouden Ster
 83. — Sensatie in de Opera
 84. — De Folterkelder
 85. — De Bedrieger bedrogen
 86. — De Geheimen van Parijs
 87. — Speelzucht en Misdaad
 88. — De Diamanten Spin
 89. — Een duivelse Uitvinding
 90. — Parijse auto bandieten
 91. — Het Trio Desmond.
 92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
 93. — Als het Goud lokt.
 94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.
 95. — Wie was de Derde Man?
 96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim
 97. — De Ontvoerde Diplomaat
 98. — Rumoor om de Derby
 99. — Gevaren van de Wereldstad
 100. — Moderne Piraten
 101. — Het Filmkasteel
 102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
 103. — Een Onderaards Drama
- IN VOORBEREIDING :**
104. — De Verzonken Metropolis
 105. — De Vreemde Chauffeur
 106. — De Moord in het Cabaret